

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ไม่ขอนัดหมาย พบกันชาติหน้า
 สิ่งที่ยังไม่ได้ นั่นคือ ชั่วณิรันดร์
 ที่เปิดไม่ออก นั่นคือ ประตูลับใจ
 สวยงามที่สุด คือ คำสั่งเสีย
 อับลักษณ์ที่สุด คือ คำสาบาน
 ปลอมที่สุด คือ น้ำตา
 จริงที่สุด คือ มองไม่เห็น

镜幻情人
 MY BROTHER

เรื่อง

แต่งโดย

ปกโดย

น้องแนน นนทิดา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
 ห้ามผู้ใดทำซ้ำ คัดแปลง ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือส่วนใดส่วนหนึ่ง
 โดยไม่ได้รับอนุญาต

รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

จากใจ นักเขียน

ต้าเทียนเซียน [大天神] หรือ ต้าเซียน [大神] คุณหมดสุด
หล่อมาดหนึ่ง ยิ้มบางๆ ใจดีกับคนทั่วไป แต่กับน้องสาวนอกไส้ละ...จะ
เป็นอย่างไร ความรู้สึกจริงๆ ที่เขามีต่อเธอ

...สิ่งใดที่ไม่ใช่ของเขา เขาไม่ใส่ใจ แต่ถ้าเป็นของของเขา ใครก็
ห้ามเอาไป...

ส่วยถึง [许停] หรือนาเดียร์ เกิดมาพร้อมกับภาวะเสี่ยงโรค
กล้ามเนื้อหัวใจอ่อนแรง แม้ร่างกายจะบอบบางแต่จิตใจเธอกลับ
เข้มแข็งพร้อมด้วยใบหน้าที่ยังงดงามยากต่อการละลายต่าง่าย ๆ จากผู้ที่ได้
พบเจอ

ฝากผลงานชิ้นที่ 14 ด้วยนะค่ะ แนวนรักหวานแหววลึกซึ้ง 2
เล่มจบบริบูรณ์ ซึ่งจะแบ่งเป็นสองภาคตามการเติบโตของตัวละคร นั่น
ก็คือ ต้าเซียนและส่วยถึง

ในเล่มที่สองจะติด 18+

= ช่องทางติดต่อ =

thesun_1982@hotmail.com

Line ID : thesun_1982

www.facebook.com/Fc.RungArunoThay

镜幻情人

MY BROTHER

ผลัวะ!!!!

“ต้าเซียน!”

“อืม”

“ทำไม...ทำไมพี่ถึงอยู่ละ” สู้ยถึงหรือนาเดียร์ แปลกใจที่เห็น
ต้าเซียนหรือต้าเทียนเซียนตอนนี้ และดวงตาเหลือบมองไปที่โต๊ะ
อาหาร มือเย็นถูกจัดเตรียมแล้ว นั่นก็หมายความว่าเขาต้องกลับมา
นานแล้ว

“ทำไมเพิ่งกลับ วันนี้ตามตารางและระยะทางควรต้องถึงตั้งแต่
ครึ่งชั่วโมงที่แล้ว” นาเดียร์หลบสายตาที่จับจ้องมอง จะให้ออกว่าไงละ
ก็ถ้ารู้ว่าพี่ชายจะกลับมาเร็วแบบนี้ ก็คงกลับมานานแล้ว นาเดียร์ขยับ
เดินเข้ามาข้างในขณะที่กำลังใช้ความคิดว่าจะตอบคำถามจับผิดนี้ดีมั้ย

รุ่งอรุณโชน

镜幻情人

หรือว่าเปลี่ยนเรื่องไปเลย จะบอกว่าแะชื่อของก็ได้ ในมือเธอไม่มีของอะไรเลย

แต่ดูจากท่าทางของพี่ชายแล้ว คงต้องมีคำตอบสินะ กอดอกนั่งหิ้วตัวไม่เว้นแม้แต่ดวงตา จดจ้องมาที่เธออย่างไม่แว่นแฉะ

“วันนี้ฉันไม่ได้ไปห้องสมุดตามที่ได้ออกพี่ไว้ค่ะ” นั้นไงละคิ้วเข้มของพี่ชายเข้าหากันแล้ว ครอกกก!!!! เสียงท้อร้องของนาเดียร์เป็นดังระฆังช่วยชีพจริงๆ เพราะพี่ชายเห็นเรื่องกระเพาะของเธอสำคัญกว่า

“ไปนั่ง...” นาเดียร์แอบยิ้มอย่างโล่งอก รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าหวานเมื่อมองจานอาหารบนโต๊ะ อาหารจีน คิดถึงจังเลย ไม่ง่ายเลยที่ต้าเชียนจะมีเวลาทำอาหาร ฝีมือเขาไม่ธรรมดาด้วยละ...

“ขอบคุณพระเจ้าที่ให้ข้าวเรากิน...ขอบคุณค่ะต้าเชียน” คำพูดที่นาเดียร์ปฏิบัติมาโดยตลอดตั้งแต่เล็กจนโต ‘ขอบคุณค่ะพ่อ’ เปลี่ยนเป็น ‘ขอบคุณค่ะต้าเชียน’ มาหนึ่งปีแล้ว บรรยายากตามความเคยชิน นาเดียร์ย้อนคิดมือแรกที่เป็นแบบนี้ เมื่อหนึ่งปีก่อน หลังจากที่พ่อของเธอและแม่ของต้าเชียนประสบอุบัติเหตุขณะเดินทางกลับจากร้านอาหารที่พวกเขาไปฉลองครบรอบ ซึ่งพวกเขาแค่ไปดูการแสดงบรอดเวย์ที่นิวยอร์กแค่นั้น แต่ใครจะคิดว่านั้นเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของพวกเขา ตามความเข้าใจของσύถึง

“σύถึง...” เสียงเรียก ดึงสาวน้อยตรงหน้ากลับสู่ปัจจุบัน

“อ้อ! ขอโทษค่ะ” ต้าเขียนแค้นมอง แววดาและสีหน้าแบบนั้น ของเธอมีอย่างเดียว คิดถึงพ่อของเธออีกแล้ว สู้ยถึงคือชื่อจีนของเธอ สำหรับที่นี่คงมีแต่เขาเท่านั้นที่เรียกเธอด้วยชื่อจีน

“พรงนี้ออกเร็วหน่อยนะ ดอกไม้ พวกเราต้องแวะไปเอาเอง”

“คะ” นาเดียร์ตอบรับอย่างเศร้าๆ พรงนี้เป็นวันครบรอบการจากไปของพวกท่าน แต่สำหรับนาเดียร์แล้วเธอจะได้ไปเยี่ยมแม่ที่เสียไปตั้งแต่ที่เธอยังเด็ก ๆ ด้วย ส่วนต้าเขียนเขาทำความเคารพได้แค่แม่ของเขาเท่านั้น เมื่อพ่อของเขาท่านก็เสียไปแล้วเช่นกันเท่าที่เธอรู้ท่านเสียไปตั้งแต่ต้าเขียนอายุสิบขวบประมาณนั้นท่านอยู่เชียงใหม่ ต้าเขียนย้ายมาจากเชียงใหม่ได้สองปีแล้ว

...จะว่าไปเธอยังรู้สึกทึ่งกับต้าเขียนมาก เพราะเขาเป็นนักศึกษาแพทย์เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่ แต่ต้องย้ายมาเรียนที่มหาวิทยาลัยชิคาโก ซึ่งไม่ง่ายเลย แต่ใครจะเชื่อว่าเขาจะทำได้ และทำได้ดีมากโดยตลอดเลยด้วย รวมถึงในฐานะพี่ชายด้วย

“ฉันเปลี่ยนเบอร์ใหม่แล้วนะ”

“อืม!” นาเดียร์รับสั้นๆ สำหรับเรื่องนี้...เชื่อเขาเลย พี่ชายของเธอเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ไปกี่ครั้งแล้วนะ จนตอนนี้เธอแค้นฟัง ไม่ได้เปลี่ยนหรือแก้ไขหมายเลขในเครื่องโทรศัพท์เพราะเธอลบรายชื่อเขาทิ้งไปนานแล้ว แค่เห็นว่าเป็นเบอร์โชว์โทร.เข้ามา ให้คาดการณ์ไว้เลยว่าเป็นต้าเขียนเก่าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์

สาเหตุก็มาจากรูปร่างหน้าตาของเขา เธอเองยังไม่อยากเชื่อเลยว่า บนโลกนี้จะมีมนุษย์แบบนี้มาจุติ ‘จุติ’ เป็นคำที่เอาไว้ใช้กับเทพ เทพเจ้าที่มีภารกิจหรือถูกลงโทษให้มาจุติหรือต้องมาเกิดบนโลกมนุษย์...เฮ้ยยยไร้สาระไปแล้วนาเดียร์

นาเดียร์จึงเลี้ยงที่จะไม่ถามว่าทำไมเขาถึงไม่โทร.หาเธอทุกครั้ง สาเหตุก็คงเพราะการเปลี่ยนเบอร์ละมัง...คงน่าจะเป็นช่วงบ่ายวันนี้แน่ๆ ซึ่งเธอเคยถามเขาครั้งหนึ่งเมื่อตอนที่เขาเปลี่ยนเบอร์ครั้งที่สาม เห็นจะได้ ว่าทำไมเขาถึงสามารถเปลี่ยนซิมได้เร็วปานสายฟ้า ทั้งๆที่เขาออกจะยุ่งวุ่นวายในเรื่องที่มีสาระขนาดนั้น และตอนนั้นเขาก็ตอบออกมาได้อย่างน่าเหลือเชื่อที่ว่าทำไมเธอถึงคิดไม่ได้ละ!

“แกะฝาเครื่อง ดึงซิมเก่าออกมา และใส่ซิมใหม่เข้าไป”

“วิธีการเปลี่ยนซิม ฉันรู้ แค่ว่าทำไมมันถึงเปลี่ยนได้ทันทีต่างหาก...ฮะ! อย่างบอกนะว่ามีซิมสำรองติดตัวอยู่แล้ว...”

“อืม เพราะไม่มีเวลาไปซื้อบ่อยๆนะ”

“ว้าว!...พี่มีสต็อกที่ละก็ซิมฮะ?” นาเดียร์ยิ้มออกมาเมื่อมีแต่คำถามของเธอ แต่ไร้ซึ่งคำตอบจากเขา พี่ชายคงอยากเก็บไว้เป็นความลับแน่ๆ แต่ให้เธอเดาก็คงครั้งละไม่ต่ำกว่าสามซิมแน่ๆ ก็เบอร์ของเขาเนี่ยมันมีค่าหัวด้วยนี่น่าเท่าที่เธอรู้มา...ไม่ธรรมดาจริงๆ พี่ชายเทพของเราคนนี้

อะ! ตะเกียบของเธอกับเขาชนกัน เมื่อเธอเอาแต่คิดเรื่อยเปื่อย และเป็นไปตามคาดตำเขี่ยจะถอยให้เธอในทันทีเหมือนทุกครั้ง เธอเกิดและเติบโตที่ชิคาโก พ่อมาจากเซี่ยงไฮ้ ท่านก็มาเรียนต่อที่ชิคาโกและได้พบรักกับแม่...แล้วไง! ก็มีเธอไง แต่แม่ท่านจากไปเร็วนัก ซึ่งตอนนั้นพ่อยังต้องเรียนต่อแพทย์เฉพาะทางอยู่เลย ฉันรักพ่อฉันมาก เพราะพ่อเป็นผู้ชายที่น่าทึ่งมากคนหนึ่งเลยเช่นกัน ท่านเลี้ยงลูกเล็กๆ เพียงลำพัง ในขณะที่ยังเรียนต่อ และยังทำงานเป็นแพทย์โรงพยาบาลในชิคาโกด้วย แม้ฉันจะต้องไปอยู่สถานรับเลี้ยงเด็กยามที่พ่อต้องเข้าเรียนและทำงาน ช่วงเวลานั้นเท่านั้นที่ฉันและพ่อห่างกัน ฉันก็ยังรักพ่อและรับรู้ถึงความรักที่พอมอบให้อย่างอบอุ่น

พ่อก็แต่ฉัน และ ฉันมีแต่พ่อ แล้วตำเขี่ยเขียนกับแม่เขามาได้อย่างไรเธอ ฉันเองก็งงๆ เหมือนกัน แคว้นหนึ่งพ่อเข้ามาถามว่า ถ้าพ่อก็มีใครสักสองคนมาเป็นสมาชิกในครอบครัวฉันจะว่าอะไรมัย? ตอนนั้นฉันอายุสิบหกเท่านั้น แต่เมื่อเห็นดวงตาและใบหน้าที่มีความสุขของพ่อในตอนนั้น

“บ้านเราคงครึกครื้นมากขึ้นเลยนะคะ...หนูแทบจะรอไม่ไหวเลยคะ...” คำตอบแบบนี้ ทำให้พ่อมีความสุขมากขึ้น นั่นแหละที่ฉันต้องการ เพราะฉันเชื่อใจพ่อ พ่อซึ่งท่านต้องเลือกคนดีเหมือนแม่ของฉัน ฉันไม่รู้จักแม่ เพราะท่านจากไปเร็วเหลือเกิน แต่จากที่พ่อไม่มีใครมาตลอดสิบหกปี นั้นคงเพราะแม่ฉันเป็นหญิงสาวที่วิเศษมากๆ ใจละ

“ส่วยถึง ต้องเตือนอีกก็ครั้ง ว่าเวลานี้คือเวลากิน” นาเดียร์กัม หนักำมตากินต่อทันที พี่ชาย พี่ชายเป็นหนึ่งในสมาชิกใหม่ที่ฉันบอก พ่อไปว่าบ้านเราคงครึกครื้นมากขึ้น...แล้วนะต้าเขียนนอกจากจะเป็น คนเดียวบนโลกใบนี้ที่เรียกชื่อจีนของฉัน เขาก็พูดจีนกับฉันตั้งแต่วัน แรกที่ได้เจอกัน แต่ที่แปลกกับคำพูดของเขามาก ตอนที่เจอกันครั้งแรก เมื่อสองปีก่อน

“...เธอเข้าใจผิดแล้ว ไม่ใช่ครั้งแรกที่เราเจอกัน ยินดีที่ได้เจอ กันอีกครั้ง” คำทักทายตอบกลับของเขา หลังจากที่เธอมีมารยาทใน ฐานะเจ้าบ้าน เมื่อพ่อพาต้าเขียนและแม่เขามาบ้านครั้งแรก ประโยค แรกที่เขาทักทายเธอเป็นภาษาจีนกลาง แน่นอนว่าเธอพูดภาษาจีน กลางได้ ก็พ่อเป็นคนแข็งแรง ไซ้ พ่อไม่มีทางปล่อยให้ฉันไม่รู้ภาษาจีนไป ได้แน่ๆ ว่าแล้วเรื่องนี้เธอก็อยากจะถามต้าเขียนหลายครั้งแล้วเหมือน กัน

“ต้าเขียน”

“หืม?”

“พี่จำตอนที่พี่มาบ้านฉันครั้งแรกเมื่อสองปีก่อนได้มั๊ย?”

“ให้จำอะไร” ตาเขียนวางตะเกียบ และย้ายสายตามามองฉัน

“ก็ตอนนั้นที่พี่บอกว่า ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้ง พี่หมายความว่า อย่างไร เจอกันอีกครั้ง ฉันสงสัยมาตั้งนานแล้ว”

“ก็นานอยู่ สองปีแล้ว” นาเดียร์มองบน เฮ้ยยย! นี่แหละพี่ชาย เธอ ธรรมดาหน่อยเสียทีไหน

รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

“เราสองคนเคยเจอกันมาก่อนหรือคะ?”

“แล้วเธอคิดว่าไง?”

“แล้วทำไมพี่ถึงกลายเป็นฝ่ายตั้งคำถาม ฉันล่ะ?”

“มันก็เป็นสิทธิที่ฉันจะต้องประเมินความเป็นไปได้ของคำถาม ก่อนที่ฉันจะให้คำตอบ...”

“ประเมินความเป็นไปได้ของคำถาม...เฮ้ยยยย! ทำไมนะ ฉันก็รู้จักพี่มาเกือบสองปีแล้ว ฉันถึงไม่ชินหรือตั้งรับความเป็นเทพของพี่ไม่ได้สักที” ต้าเซียนยิ้มออกมา และคืบหน้าออกไปให้นาเดียร์

“วันนี้ไปไหนมา” คำถามที่มาแบบไม่คาดคิด ทำเอานาเดียร์แทบสลักขั่วที่กำลังกลืนลงคอ ต้าเซียนวางตะเกียบและยื่นแก้วน้ำให้กับเธออย่างใจเย็นและนิ่งสงบตามแบบฉบับของเขา พร้อมด้วยดวงตามองที่เธออีกแล้ว เธอยังไม่ได้ตัดสินใจเรื่องนี้ เรื่องที่เธอแอบไปมาวันนี้

“เอ่อ! คือว่าฉันไป ไปดูหอใน โนมหาลัย มาคะ” ต้าเซียนสงบนิ่งกับคำตอบของนาเดียร์ “แต่ว่า...ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจนะคะ แต่จะไปดูก่อนว่าเป็นไง แล้วจะมาปรึกษากับพี่อีกทีคะ”

“อยากอยู่หอ”

“ไม่รู้ค่ะ” นาเดียร์ตอบกลับเสียงเบาๆ ในใจรู้สึกโหวงๆ ขึ้นมาทันทีกับคำถามที่ดูจะไม่มีอะไรของต้าเซียน “แต่คิดว่า ถ้าฉันไปอยู่หอ พี่จะสบายมากขึ้น พี่ยังต้องเรียน และเรียนอย่างหนัก ไหนจะต้องไปดูงาน ไปฝึกงานอีก...ถ้าฉันไป...”

ครึ้นนน เสียงเก้าอี้ของต้าเชียนเลื่อนถอยหลัง เมื่อเขาขยับลุกขึ้น ชัดจังหวะเหตุผลที่ยังไม่หมดของเธอ

“วันนี้เธอเก็บล้างคนเดียวนะ...ฉันอิ่มแล้ว” นาเดียร์ก้มมองถ้วยตรงหน้าต้าเชียน เขากินข้าวในถ้วยของเขาหมดแล้ว ตั้งแต่ตอนไหนนะ ของเธอเพิ่งจะหมดไปแค่ครั้งเดียวเองแท้ๆ ซึ่งเรื่องนี้ไม่ต้องสงสัยหรือให้เดา ต้าเชียนไม่พอใจ ท่าทางแบบนี้แหละของเขาที่เรียกว่าเขาโกรธ

นาเดียร์มองไปรอบๆ แมนชั่นที่มีสองห้องนอน เป็นของเขา เป็นที่อยู่ของเขากับแม่ของเขาตอนที่ทั้งสองย้ายมาอยู่ที่ชิคาโกด้วยกัน เธอต้องย้ายออกมาจากบ้านของเธอ แนนอนเธอมีบ้าน บ้านของเธอกินพื้นที่สามไร่เลยล่ะ ไม่ต้องบอกว่าพ่อของเธอมีฐานะและความสามารถมากมาย แต่เธอย้ายออกมา เพราะบ้านอยู่ไกลมหา'ลัย และใหญ่เกินไปสำหรับต้าเชียนและเธอที่จะอยู่กันตามลำพัง

“เฮ้ยยย...ก่อนจะปรึกษาต้าเชียน เราน่าจะปรึกษาตัวเองก่อนเสียดีกว่า ว่าอยากจะไปอยู่หอมั้ย?” นาเดียร์ถอนหายใจ และนั่งกินข้าวตามลำพังต่อ อาจจะแปลกๆเสียหน่อย เพราะให้ต้าเชียนอิ่มก่อนเธอ เขาก็จะนั่งเป็นเพื่อนเธอจนเธอกินอิ่ม ในยามปกตินะ...

นาเดียร์เก็บจานไปล้างเมื่อเธอทานอิ่มแล้ว และอาหารทุกอย่างหมด ต้าเชียนสมเป็นต้าเชียน เขาทำอาหารได้พอดีทาน ไม่เคยเหลือทิ้งเลยสักครั้ง อ๊ะอ๊ะ ถึงแม้พ่อของเธอและแม่ของต้าเชียนจะเสียไปแล้ว แต่พวกท่านไม่ได้ทำให้ชีวิตของคนที่ท่านทิ้งไว้บนโลกมนุษย์ รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

อย่างพวกเธอสองคนต้องลำบากเลย พ่อมีเงินเก็บมาก มากเสียจนฉันเรียกว่าเป็นมรดก เงินสดในธนาคาร บ้าน หุ่น หุ่นของโรงพยาบาลที่จะทำให้ฉันมีรายได้ไปตลอดชีวิต และเงินประกันก้อนใหญ่อีก ทำให้ฉันห่างไกลคำว่าลำบากหรืออดมือกินมือเลย ส่วนต้าเชียนฉันไม่รู้หรอกว่าเขาเป็นไง แต่เท่าที่อยู่ด้วยกันมา เขาก็น่าจะห่างไกลความลำบากเช่นกัน แต่พวกเราทั้งสองเลือกที่จะอยู่แบบใช้เมื่อควรใช้

เฮ้ยยย...อีกแล้ว เงินค่าใช้จ่ายของนักศึกษาแพทย์ปีหนึ่งของเธอ เธอยังไม่ถามต้าเชียนเลยว่าเขาเอาเงินก้อนไหนไปจัดการให้เธอ ไม่มีโอกาสได้ถามเขาเลย แม้แต่โบเสร็จเธอยังไม่เห็นด้วยซ้ำ มรดกของพ่อ หนึ่งปีมานี้เธอยังไม่ได้ใช้เลยสักนิด ทุกเดือนต้าเชียนจะนำเงินเข้าบัญชีให้เธอสำหรับการจับจ่าย เธอเคยบอกเขาแล้วว่าไม่ต้อง

“เป็นหน้าที่ของฉัน” คำตอบของเขา

เฮ้ยยย....นาเดียร์ได้แต่ถอนหายใจ ไม่ใช่ครั้งแรกที่ต้าเชียนเป็นแบบนี้ แต่เธอไม่ต้องทำอะไร แค่นี้ๆ ไม่เคยจ้อ ไม่ใช่ไม่หยิ่งจ้อ แต่ไม่เคยทำมาก่อน การปรับตัวไม่ได้ง่ายเลย แต่ความเจ็บไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับเธอ การอยู่เพียงลำพังสองชีวิต เธอเป็นมาตั้งแต่เกิดแล้ว แค่เปลี่ยนจากพ่อเป็นพี่ชายก็เท่านั้น

เมื่อการเก็บล้างเสร็จแล้ว ดวงตาเหลือบมองนาฬิกา หนึ่งทุ่ม เอาผ้าไปซักดีกว่า แต่เธอยังไม่ได้ไปเอาเสื้อผ้าในห้องต้าเชียน เพราะปกติวันนี้เขาจะกลับค่าๆ

ก๊อ ก๊อ ก เสียงเคาะประตูทำให้ต้าเชียนที่นั่งอ่านหนังสือ ลุกขึ้นเดินไปเปิดประตู ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

"ฉันทาเอาเสื้อผ้าไปซัก" ต้าเชียนพยักหน้า

"เดี๋ยวไปหยิบให้" นาเดียร์พยักหน้า และยื่นร่อนผ้าห่ม ต้าเชียนคงกำลังอ่านหนังสือ เพราะเขาสวมแว่นตาเวลานี้กับขับรถเท่านั้น

"ต้าเชียน พรุ่งนี้ ใส่สีขาวนะ" นาเดียร์พูดพร้อมรับตะกร้ามา เขาพยักหน้า เธอเคยชิน ยามที่ทั้งสองต้องออกไปไหนด้วยกัน เธอมักจะชอบให้พ่อและตัวเองสวมเสื้อผ้าที่เข้ากัน แต่หนึ่งปีมานี้เป็นต้าเชียนอิม!...ครั้งแรก ไปไหนนะ อ้อ!นี่ก็ออกแล้ว ไปพบเจ้าหน้าที่พร้อมทนายความของพ่อ ให้เขาจัดการเรื่องการอยู่ต่อจากนี้ ว่าเธอกับต้าเชียนไม่ต้องการผู้ปกครอง พวกเขาสามารถดูแลตัวเองกันได้ ตอนนั้นอยู่ๆ ฉันทักพูดกับต้าเชียนแบบนี้เหมือนกัน "พรุ่งนี้เราสวมเสื้อผ้าสีขาวนะ" พ่อแม่ของเราฟังจะจากไปได้ไม่นาน ฉันทไม่ชอบสวมชุดสีดำ มันทำให้ฉันทหตุ แต่ตอนนั้นต้าเชียนไม่ได้ถามอะไรเขาแค่บอกว่า "ขอกางเกงเป็นสีดำได้มั๊ย?"

"ซักเสร็จแล้วมาตามนะ เดี่ยวจะไปช่วยตาก" ต้าเชียนบอก ก่อนที่เธอจะเดินแยกไป ซึ่งเธอแค่พยักหน้าและอิม การซักผ้าเธอบอกว่าจะเป็นคนทำเอง แต่เรื่องการทำความสะอาด ก็ผลัดกันทำ แล้วแต่ว่าใครจะอยู่บ้านช่วงไหน แต่ฉันทขอไว้ว่าห้องนอนฉันทเขาไม่ต้องทำ แต่ห้องนอนเขาฉันทเข้าไปทำความสะอาดได้ เขาพยักหน้ารับข้อตกลง รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

แต่...” ขอเรื่องการเปลี่ยนผ้าปูที่นอนไว้แล้วกันจะช่วยเปลี่ยนให้” เขาว่าแบบนั้นในตอนนั้น จะว่าไปตลอดหนึ่งปีที่อยู่ด้วยกันมาก็ราบรื่นดี เพราะเราสองคนจะต้องระมัดระวังตัว ถ้าต้องการอยู่แบบนี้ไม่ยากกว่าจะได้มา เพราะฉะนั้นเราสองคนต้องเป็นเด็กดีกันมากๆเลย

นาเดียร์ชำเลื่องมองตำเขียนที่ยืนอยู่ข้างๆ ช่วยกันตากผ้าในห้องซักผ้าที่ทุกอย่างมีพร้อมในที่ หลังจากกลับมาจากไปทำความสะอาดพ่อกับแม่แล้ว เธอจะค่อยกลับมารีดเสื้อผ้าทั้งหมดตอนนั้น

จริงสิ! ถ้าฉันตัดสินใจไปอยู่หอ แล้วเรื่องเสื้อผ้าและทำความสะอาดใครจะช่วยเขา แต่ถ้าฉันกลับมาช่วงวันเสาร์อาทิตย์ก็ได้อยู่นะ แต่จะกลับมาได้ทุกอาทิตย์หรือ ดูจากตำเขียนที่เขาเองก็ไม่ใช่เป็นเวลาไม่เป็นวันเลย นักศึกษาแพทย์ไม่ง่ายเลยจริงๆ และอีกไม่นานเธอคงได้เข้าไปสัมผัสกับมันโดยตรงแล้ว

“เสร็จแล้ว ไปนอนได้แล้ว”

! เสียงของตำเขียน เรียกสติ เธอหันไปมองเสื้อผ้าในตะกร้าที่ส่วนใหญ่เป็นตำเขียนที่เป็นฝายเอามาแขวนเสียมากกว่า

เฮ้ยยย! นาเดียร์ก็เบื่อดัวเอง เธอเป็นแบบนี้ไปตั้งแต่เมื่อไหร่เหม่อลอย พอคิดอะไรอยู่ทำให้สิ่งที่ทำในปัจจุบันดูล่าช้าไปเลย

“ตำเขียน” นาเดียร์เอ่ยเรียกตำเขียนไว้ ขณะที่เขากำลังจะเดินกลับห้อง

“หืม?” ต้าเขียนฮัมเสียงในคอเป็นเชิงถาม เมื่อจู่ๆนาเดียร์ก็เงยบไป

“คือว่า...เรื่องหอนฉันยังไม่ได้ตัดสินใจ แค่อยากลองไปดูว่าเป็นอย่างไรบ้างที่นั่น เพราะเฟย่าเขาได้ห้องที่นั่น เขาต้องการหารูมเมทเมื่อวานนี้เขาโทร.มาคุย ฉันไม่เคยคิดเรื่องนี้มาก่อน เอ่อ!...หวังว่าพี่จะเข้าใจ” นาเดียร์ตัดสินใจเล่าเรื่องจริงทั้งหมดให้ต้าเขียนฟัง

“แล้วตัดสินใจได้ยัง?” ต้าเขียนถามกลับ หลังจากที่ยื่นฟังเงยบๆ

“ยังค่ะ ฉันบอกเฟย่าว่าขอคิดและปรึกษาพี่ดูก่อน”

“ปรึกษาหรือว่าให้เคารพการตัดสินใจของเธอ” นาเดียร์คิ้วขมวด ทำไมเธอถึงรู้สึกแปลกๆกับคำถามนี้นะ นาเดียร์ใช้เวลาคิดสักหน่อย

“ฉันต้องขออนุญาตพี่ก่อนไม่ใช่เหรอ?”

อืมมมม...ต้าเขียนพยักหน้าพร้อมเสียงคำรามในคอ ดวงตาหลี่ลง นาเดียร์หลบตาเพราะเธอได้โยนเรื่องนี้ให้กับเขาเป็นคนตัดสินใจไปแล้ว

“ต้องให้คำตอบเมื่อไหร่?”

อ้อ!...เอ่อ! “อาทิตย์หน้าค่ะ” นาเดียร์อ้าอึ้ง

“งั้นไปนอน เพราะเราต้องออกกันตั้งแต่เช้า” ต้าเขียนพุดจบก็เดินกลับห้องไป

“สมเป็นต้าเชียน ไม่เคยผลีผลามกับอะไรเลย...” นาเดียร์
พึมพำกับตัวเองเบาๆ เมื่อพี่ชายหายเข้าห้องของเขาไปแล้ว... ^^

镜幻情人

MY BROTHER

二

...อยากูรู้จ้ังว่าต้าเซียนจะตัดสินใจแบบไหน แล้วถ้าเขาให้ไป อยู่หอล่ะ เขาก็อาจจะตัดสินใจแบบนั้นก็ได้ เพราะถ้าเธอไม่อยู่ที่นี่ เขาก็ไม่จำเป็นต้องกลับมาทุกวัน เหตุผลก็เพียงแค่ว่าไม่ต้องการให้เธอต้อง นอนอยู่ที่บ้านตามลำพังมากเกินไป ไม่ใช่ว่าไม่เคยเกิดขึ้น เพียงแต่น้อยมากต่างหาก...

“เรียบร้อยแล้วคะ...เอ่อ คุณผู้หญิงคะ เรียบร้อยแล้วคะ”

“ขอบคุณครับ”

“ขอบคุณคะ” นาเดียร์ที่เหม่อลอย เมื่อได้ยินเสียงต้าเซียน เธอรีบกล่าวและรับของมาจากมือพนักงานจัดดอกไม้

ภาพชายหญิงที่เดินเคียงข้างกันออกจากร้าน พี่ชายที่สง่างาม สงบเยือกเย็น น้องสาวที่สดใสน่ารักในชุดกระโปรงสีขาวอมสยายตาม แรงโน้มถ่วงที่ด้านหลัง เปรียบดังภาพวาดที่ยากนักที่คนมองอยากจะ สลัดสายตาหนีจากมาได้

“เดี๋ยวเราแวะหาอะไรกินก่อน” นาเดียร์พยักหน้า ระยะเวลา การขับรถไปประมาณหนึ่งชั่วโมง รถคันนี้เป็นรถใหม่ที่ต้าเซียนเพิ่งซื้อ หลังจากที่พักกับแม่เสียไปไม่นาน ตอนนั้นเขาชวนฉันไปเลือกว่าฉัน ชอบนั่งรถแบบไหน “เราคงต้องมีรถไว้ใช้สักคัน” เหตุผลนั้นของต้า เซียนฉันก็เห็นด้วย แต่ฉันยังไม่สามารถขับรถได้เพราะยังไม่มีใบขับขี่ รถคันนี้ก็ไม่ว่ายนักที่เราสองคนจะใช้ เพราะการเดินทางไปมหา’ลัย ของต้าเซียน จะใช้รถไฟฟ้ามากกว่า ฉันเองก็เช่นกัน ตอนที่เรียนอยู่ที่ ไฮสคูลฉันก็ใช้รถไฟฟ้า รถคันนี้จะใช้ก็ต่อเมื่อ ต้าเซียนจะต้องเข้าไปที่ โรงพยาบาลกับไปไหนบ้างกับฉัน แล้วสรุปเป็นว่าเราสองคนตัดสินใจ เลือกรถที่เป็นรุ่นเดียวกับที่พ่อของฉันใช้ ซึ่งคันนั้นมันก็เสียหายมาก จากอุบัติเหตุครั้งนั้น คันใหม่ย่อมดีกว่า เพราะฉันเองก็ไม่อยากเห็นรถ คันนั้นคันเก่าของพ่อ ความทรงจำมีมากมายเกินไป

“กินที่นี่แล้วกัน” นาเดียร์หันไปมองร้านที่ต้าเซียนเข้าช่องจอด ที่หน้าร้าน ร้านตกแต่งน่ารักดีจัง

ต้าเซียนลงจากรถเขาถอดแว่นตาออก และเอามาถือไว้ เดิน อ้อมมาทางฉัน ต้าเซียนสวมเสื้อคอเต่าแขนยาวสีขาวกับกางเกงสีดำ รองเท้าผ้าใบสีดำ แน่แน่นอนว่าเขาเป็นที่ดึงดูดสายตาของคนรอบข้างอีก รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

แล้ว จากผิวพรรณที่เปล่งอร่ามตลอดเวลาของเขาอาจจะดูธรรมดาถ้า
 ถ้าเขียนมีแค่นั้น หรือแค่รูปร่างใครๆก็ได้แบบเขา ผิวพรรณก็ตามเชื้อ
 ชาติ แต่หน้าตาเขาไงเล่า เรียกว่าเทพได้เลย เพราะฉันก็ไม่รู้จะหาคำ
 ไหนมาบรรยาย นอกจากบอกได้เพียงว่าเขางดงามดังเทพมาจุติ

ซึ่งฉันก็ชินเสียแล้ว ความเคยชินของฉันไม่ได้หมายความว่าตำ
 เขียนไม่น่ามอง เปล่าเลยเรื่องแบบนั้นไม่เกิดขึ้นกับฉันแน่นอน ที่ว่าชิน
 ของฉันคือฉันรับมือกับจังหวะการเดินของหัวใจของฉันได้แล้วต่างหาก

เราสองคนเดินเข้าไปในร้าน และแน่นอนว่าฉันต้องเป็นคนสั่ง
 อาหาร ตำเขียนไม่อนุญาตให้ตัวเองรวมถึงฉันด้วยทานอาหารรสจัด ก็
 เขาเป็นนักศึกษาแพทย์ ว่าที่คุณหมอในอนาคต เขาจึงต้องระมัดระวัง
 เรื่องแบบนี้ ฉันสั่งอาหารมาสามอย่าง ที่ไม่ใช่สเต็ก ตำเขียนบอกว่าฉัน
 กินได้ สำหรับสเต็กแต่ไม่ควรทานบ่อยมากเกินไป เดือนละไม่ควรกิน
 สามครั้งก็มากพอแล้ว มากกว่าพ่อฉันอีก พ่อให้โควตาการกินสเต็กกับ
 ฉันแค่เดือนละครั้งเท่านั้น ส่วนเครื่องดื่มเป็นน้ำเปล่าสำหรับพวกเราซึ่ง
 ดีที่สุดกับสุขภาพ การมีพ่อเป็นหมอ มีพี่ชายเป็นนักศึกษาแพทย์ อ้า!
 แม่ของตำเขียนเป็นพยาบาล แวดวงและคนรอบข้างของพวก
 เรา...ทำให้ฉันชินกับการดูแลตัวเองและถูกดูแลจากพวกเขาที่แม่ฉันจะ
 อดคิดไม่ได้ว่ามันมากกว่าปกติหมายถึงว่ามากกว่าคนปกติทั่วไป

“หลังจากไปหาพ่อกับแม่แล้ว ไปชนหนังสือของคุณหมอนะ
 สู้ยถึงจะได้เริ่มศึกษาโปรเจกต์ของคุณหมอที่ท่านทำค้างไว้”

“ก็ดีค่ะ เริ่มแต่เนิ่นๆ” ต้าเขียนยิ้มบางๆ พ่อของฉันเป็นแพทย์เฉพาะทางด้านโรคหัวใจ และนั่นฉันเองก็จะเป็นแบบนั้นเช่นกันอยากเป็นเหมือนพ่อ แต่ต้าเขียนสนใจในเรื่องของสมอง เขาต้องต่อสายแพทย์เฉพาะทางด้านสมองแน่นอน...ว่าแล้วถามเขาเลยดีกว่า เพราะฉันไม่เคยถามเขาสักครั้ง

“ต้าเขียน พี่จะเรียนต่อเฉพาะทางด้านสมองเลยมั๊ย?”

“ยังไม่ได้คิดตอนนี้”

ห๊า! ไม่ได้คิด... คำตอบของต้าเขียนทำเอาเรอลงไปเลย

“หะ...ทำไมละคะ?” ต้าเขียนมองใบหน้าที่จ้องมองเขา เธอหนึ่งอยู่ตรงข้าม ดูตื่นตกใจ รอยยิ้มปรากฏขึ้นเล็กน้อยบนใบหน้าของต้าเขียนอีกครั้ง

“ยังไม่ได้คิดตอนนี้ ไม่ได้หมายความว่าจะไม่คิดในวันพรุ่งนี้หรืออีกหนึ่งนาทีต่อจากนี้” ต้าเขียนมองใบหน้าที่เธอที่เต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม เมื่อสีหน้าเธอแสดงออกให้เห็นแบบนั้นอย่างชัดเจน

“ฉันจะคิดไม่ออกเลย ว่าถ้าพี่เป็นแพทย์เฉพาะทางด้านสมอง คนใช้สาว ๆ ของพี่คงลำบากแย่...” ต้าเขียนหัวมวดกับประโยคนั้นของเธอ

“ทำไมต้องคนใช้สาว ๆ แล้วทำไมต้องลำบาก” นาเดียร์ยิ้มออกมา ก่อนจะอธิบายต่อ

“สมองนะคะพี่ชาย ต้าเชียนพี่ลองคิดดู สาวๆที่จะได้ใกล้ชิดพี่ได้ ต้องเป็นคนไข่ม้อย และสมอง พวกเธอเหล่านั้นไม่ต้องวิ่งเอาศีรษะชนกำแพงหรือคะ มันถึงจะส่งผลต่อสมอง...แล้วแบบนี้มันจะไม่ลำบากหรือคะ” ต้าเชียนยกมือขึ้นมาด้วยท่าทางครุ่นคิด เขาขยับนิ้วชี้ข้างหนึ่งเคาะบริเวณหางคิ้วของตัวเอง

“ก็เป็นวิธีในการกำจัดปัญหาได้ทางหนึ่ง” นาเดียร์เอียงคอ คิ้วขมวดเข้าหากัน กับประโยคที่เปรยออกมาของเขา

“คืออะไรหรือคะ?” ต้าเชียนไม่ได้ตอบ เมื่อพนักงานนำอาหารมาเสิร์ฟและนาเดียร์ก็กล่าวขอบคุณ “ขอบคุณพระเจ้าที่ให้ข้าวเรากิน...ขอบคุณค่ะต้าเชียน” ช่วงเวลาการทานอาหารเป็นไปอย่างสงบเงียบเหมือนที่เป็นมา ต้าเชียนมักจะตักอาหารที่เธอชอบให้เธอได้ทานเยอะๆโดยตลอดช่วงเวลาการทานอาหาร เป็นเรื่องราวดีๆที่ดูจะเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

และต่อจากนั้นการเดินทางก็เริ่มอีกครั้ง และแล้วประตูทางเข้าที่ป้ายแสดงชื่อสถานที่ Lake Forest Cemetery ตั้งอยู่ที่ 800 N. Field Drive... ก็ปรากฏให้พวกเขาได้เห็นอย่างชัดเจน

ฉินและต้าเชียนลงจากรถพร้อมกับในมือที่ถือช่อดอกไม้ไว้คนละช่อ ที่นี้สงบเงียบ สวยงาม แม้จะมีแท่งหินมากมายที่สลักชื่อไว้ แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกว่ามีสายตาจากเจ้าของชื่อบนหินสลักเหล่านั้นมองมาที่พวกเธอนะ เรายังเดินไปเงียบๆ แม้แต่เสียงรองเท้ากระทบพื้นยังแทบไม่ได้ยินเลย

พ่อกับแม่ของฉันอยู่ตรงนั้น และแม่ของต้าเขียนด้วย เราสองคนยืนสงบนิ่งต่อหน้าพวกท่าน

“แม่คะหนูนาเดียร์ หนูรักแม่คะ...พ่อคะหนูคิดถึงพ่อจังเลยพ่อ ไม่ต้องเป็นห่วงหนูนะคะ ต้าเขียนดูแลหนูอย่างดี ขอขอบคุณนะคะพ่อที่พาเขามา...” นาเดียร์รำลึกเหมือนเดิมในทุกๆปีกับแม่ เมื่อไม่มีความทรงจำอะไรกับแม่ แต่เธอก็รักแม่ แต่ปีนี้ปีแรกที่เธอต้องรำลึกถึงพ่อแบบนี้

เราสองคนวางดอกไม้ที่หน้าป้ายหินพร้อมกัน และยืนอยู่ตรงนั้นอีกสักพัก

“ไปเถอะ” เสียงต้าเขียนที่สงบนิ่ง ดังขึ้นมาเบาๆ

“ต้าเขียน พี่บอกอะไรแม่พี่ไปบ้างคะ?” ต้าเขียนหันไปมองเล็กน้อยก่อนจะยิ้มออกมา และตอบว่า

“พบแล้วครับ...”

“พบแล้ว...เอ๋ แม่พี่ ให้พี่หาอะไรหरोคะ” ต้าเขียนไม่ตอบ และสายตาไม่ได้มองไปทางอื่นนอกจากใบหน้าของนาเดียร์ที่จ้องมองเขาอยู่เช่นกัน ด้วยใบหน้าที่รอคำตอบจากเขาอยู่

“ถ้าเป็นสิ่งที่ของ ก็บอกแม่ว่า เจอแล้ว...” ต้าเขียนพูดจบ ก็เดินต่อ นาเดียร์ยืนนิ่งและได้แต่มองตามอย่างไม่เข้าใจ เจอแล้ว กับพบแล้ว มันต่างกันหरो งงแฮะ

นาเดียร์เร่งรีบเริ่มขยับทันที เมื่อต้าเขียนหยุดเดินและหันกลับมา สีหน้าของเขาแสดงให้เห็นเธอรู้ว่า เธอต้องเดินต่อได้แล้ว...

รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

การเดินทางเริ่มอีกครั้ง เมื่อทั้งสองกลับเข้าไปในรถ และจุดหมายคือบ้านของเธอ บ้านของพ่อก็ต้องใช้เส้นทางเดียวกับขากลับ เพราะบ้านอยู่ไม่ไกลจากใจกลางเมืองชิคาโกมากนัก แต่มันต้องไปอีกเส้นทางที่อยู่กันคนละทางกับแมนชั่นของต้าเชียนก็เท่านั้น

ต้าเชียนหันมามองนาเดียร์ เมื่อรถเข้ามาจอดที่หน้าบ้านนาเดียร์เงยบลงไปที่นั่น แม้แต่หายใจเธอยังแทบจะไม่หายใจ ครั้งที่สองที่เธอและเขากลับมาที่นี่ตั้งแต่ย้ายออกไป

“เข้าไปกันเถอะ” เขาพูดเบาๆ พร้อมกับวางมือตัวเองบนหลังมือของเธอที่วางไว้บนต้นขาของตัวเอง เขายิ้มออกมาเล็กน้อย เมื่อมองดวงตาที่เริ่มจะแดงของเธอ “ฟို့อยู่ตรงนี้”

นาเดียร์ยิ้มและพยักหน้าทั้งน้ำตา ทำให้น้ำตาหยดลงไปบนมือนั้น มือของต้าเชียน แต่เขากลับยิ้มให้เธอ ทำไมนะ ทำไมเขาถึงรู้ได้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ “ฟို့อยู่ตรงนี้” ประโยคนี้เหมือนเป็นน้ำทิพย์รดลงบนหัวใจของเธอ เพราะวินาทีก่อนหน้านี้जूๆความรู้สึกเดียวดายก็เข้าสู่ใจเธออย่างไม่ทันตั้งตัว ไปสู่สถานที่ทุกซอกทุกที่ที่กลับมาบ้าน บ้านที่มีความทรงจำของพ่อเต็มไปหมด พ่อที่ประตู่ พ่อที่ถือแก้วน้ำ พ่อที่สวมแว่นผมเผ้ายุ่งเหยิงยามที่ทํานํ้าล้างอ่างและทํางานวิจัย รวมแม้กระทั่งพ่อที่กำลังรดนํ้าต้นไม้ที่หน้าบ้าน

เราสองคนลงจากรถ ต้าเชียนถือกุญแจบ้านไว้ด้วย ซึ่งที่นี้ต้าเชียนจ้างบริษัททำความสะอาด เดือนละสองครั้งให้มาทำความสะอาด

เกริก เสียไขกุญแจประตูบ้านค่อยๆ แยมเปิดกว้างทีละน้อย เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ถูกลบมไว้ด้วยผ้า แต่โดยรวมแล้วที่นี้ก็สะอาด ทุกอย่างได้รับการดูแลเป็นอย่างดี นาเดียร์หันไปยิ้มกับต้าเชียน เขาทำได้อย่างใจกันนะ เขาสามารถจัดการทุกอย่างได้เป็นอย่างดี

“เอกสารของคุณหมอยู่ในห้องสมุด” ต้าเชียนบอก เธอพยักหน้าและเดินเข้าไปยังห้องสมุด เขายืนมอง มองจนเธอหายเข้าไปในห้องสมุดแล้ว เขาจึงขยับเดินออกมา เดินไปยังตามทางเดินของสนามหญ้าที่หญ้าเริ่มสูงขึ้นเล็กน้อย และเลือกกุญแจออกมาหนึ่งดอกจากพวงกุญแจในมือ เป็นกุญแจไขตู้จดหมายนั่นเอง ใบหน้างดงามตั้งแต่เครื่องเครียดขึ้นมาทันทีเมื่อในกล่องจดหมายมีเอกสารที่ดีตราว่ามาจากเซี่ยงไฮ้อยู่สามฉบับ ต้าเชียนรีบเก็บและแยกเอกสารพวกนั้นออกมา และเดินไปที่รถ เอาเอกสารนั้นใส่เข้าไปในกระเป๋าและล็อคเก็อย่างเรียบร้อย

และต่อจากนั้นเขาก็เดินกลับเข้าบ้านเหมือนไม่เคยมีของจดหมายมาจากเซี่ยงไฮ้มาก่อนเลย เขาขึ้นชั้นสองเพื่อไปยังห้องนอนของเขา เขามาอยู่ที่นี้ได้เพียงแค่สองอาทิตย์เท่านั้นก่อนที่เรื่องร้ายๆ นั้นจะเกิดขึ้น และอยู่ต่ออีกแค่สองอาทิตย์ เพื่อจัดการทุกอย่างเรียบร้อยก่อนที่เขาจะพานาเดียร์ย้ายออก ต้าเชียนที่กำลังจะเดินไปยังห้องนอนของตัวเอง เขามองไปที่ประตูสีขาวห้องของนาเดียร์ วันนั้นเธอปิดประตูไม่สนิท เสียงร้องให้ที่เหมือนเธอพยายามจะไม่ร้องแต่ก็ไม่อาจกักมันไว้ได้ดังเล็ดรอดออกมา วันนั้นเป็นวันที่สามที่พ่อของเธอและ

รุ่งอรุณทัย

แม่ของเขาเสีย เธอแทบไม่พูดกับใครเลย เวลาที่ต้องออกไปข้างนอก เธอก็เอาแต่เงียบและพยักหน้าตามคำบอกของผู้ใหญ่

เขาเองก็ไม่ได้ดีนัก แต่เขาเป็นผู้ชายและเป็นผู้ใหญ่คนเดียวที่เหลืออยู่สำหรับเธอ และเสียงนั้นทำให้เขาตัดสินใจบางอย่าง...

โครม! เสียงห้องด้านล่างเรียกสติของต้าเซียนกลับมา เขาขยับหมุนตัวก้าวลงบันไดอย่างรวดเร็ว

“สู่ยถึง!!” ต้าเซียนเสียงดัง เสียงดังเป็นครั้งแรกในชีวิตเขาเลยก็ได้ เมื่อผลึกประตูห้องสมุดเข้าไป ลังหนังสือคว่ำหน้ากระจัดกระจายเกลื่อนไปหมด ส่วนนาเดียร์เธอนั่งกองอยู่กับพื้น ข้างกายมีเก้าอี้ที่ล้มอยู่

ต้าเซียนพุ่งตัวไปที่นาเดียร์ทันที

“น่าสงสัยจริงๆ คนที่เก็บหนังสือใส่กล่องไว้ตั้งเยอะแยะแบบนี้ เขาเอามันไปวางไว้บนนั้นได้อย่างไรกัน”

ต้าเซียนไม่ได้ตอบคำป่นปี้ของเธอแต่ช่วยพยุงเธอให้เธอค่อยๆลุกขึ้น

“เจ็บตรงไหนบ้าง?”

“ไม่มีค่ะ” เธอขยับและหมุนหนึ่งรอบสำรวจร่างกายตัวเอง

“อย่าป็นขึ้นไปเองแบบนี้อีกนะ เพราะหนังสือพวกนี้คงเป็นพนักงานที่เข้ามาทำความสะอาดน่าจะช่วยกันหลายคนถึงสามารถเอามันไปวางบนนั้นได้ และนั่นก็ต้องใช้คนมากกว่าหนึ่งในการขนลง
รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

มา...ไม่ต้องขนไปตอนนี้ ที่เหลือข้างบนเดี๋ยวฉันสั่งพนักงานขนลงมาไว้ในคราวหน้าที่พวกเขาเข้ามาทำความสะอาด...”

“ถ้าฉันเดี๋ยวฉันเก็บตรงนี้เอง” ต้าเขียนพยักหน้า และเดินไปยังชั้นด้านใน เพราะมีหนังสือหลายเล่มเหมือนกันที่เขาเองก็อยากได้ไปอ่านเพิ่มเติม หนังสือที่นี้แปดสิบเปอร์เซ็นต์เกี่ยวกับวงการแพทย์หลายเล่มมาจากเซี่ยงไฮ้ แน่นอนว่าเป็นภาษาจีน

กริ่งงง เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง เสียงกริ่งประตูดังขึ้น ต้าเขียนที่อยู่ชั้นสองเดินลงมา เขาเปิดประตูพร้อมกับส่งธนบัตรและรับกล่องขนาดใหญ่มา

“พิชซ่า” นาเดียร์ที่ออกมาจากห้องสมุด ร้องออกมาด้วยความดีใจ เมื่อเห็นพิชซ่า เพราะเธอก็รู้สึกหิวขึ้นมาทันที

“มากินก่อน” ต้าเขียนพูดพร้อมกับเดินไปที่ห้องครัว วางกล่องพิชซ่าไว้บนโต๊ะ และเดินไปหยิบน้ำสองขวดในตู้เย็น

นาเดียร์เดินไปล้างมือก่อน และกลับมานั่งที่เก้าอี้ที่โต๊ะ ต้าเขียนเองก็เดินมานั่งข้างๆเธอที่กำลังเปิดกล่องพิชซ่าอยู่ และเวลาผ่านไปสักพัก กล่องพิชซาก็เหลือแต่กล่องเปล่า

“ยังอีกเยอะมัยกว่าจะเสร็จ” ต้าเขียนถาม ขณะเปิดกล่องพิชซ่า

“ไม่ค่ะ อีกครึ่งชั่วโมงก็น่าจะเรียบร้อย ฉันขนไปไว้ในรถหมดแล้ว แต่จะเข้าไปเอาของในห้องนอนอีกหน่อย” ต้าเขียนยิ้มบางๆและพยักหน้า มองนาเดียร์ยกปากขวดน้ำรอกน้ำเข้าปาก ภาพนั้นทำให้

ต้าเขียนมองจนเกือบลืมหันตัว เขาจ้องเธอนานไปแล้ว...เขาริบลุกออกจากเก้าอี้

“เดี๋ยวเอาจอดส่งไปทิ้งก่อน” เขาพูดจบก็เดินออกไปจากตรงนั้น พร้อมกับบกล่องพิชซ่าอย่างรวดเร็ว นาเดียร์มองตามคิ้วขมวดกัน ด้วยความรู้สึกว่าเมื่อกี้ต้าเขียนแปลกๆ อยู่นะ!

เมื่อได้เวลาการเดินทางก็เริ่มอีกครั้ง เมื่อทั้งสองเข้าไปในรถ ต้าเขียนสตาร์ทรถและหันมาทางนาเดียร์ “ปรับเบาะลงอีกหน่อย” เขาเอื้อมไปด้านหลัง หยิบหมอนรองคอส่งให้นาเดียร์ “สวมไว้เลย”

“ต้าเขียน พี่รู้ได้ไงว่าฉันต้องหลับ” ต้าเขียนแค่นม้มปาก และยกคิ้วให้นาเดียร์ เป็นพฤติกรรมที่ไม่เกิดขึ้นบ่อยนักเวลาที่เธอได้มองและเห็นเขาแบบนี้แล้วรู้สึกว่าเขาก็เป็นเด็กหนุ่มที่โตขึ้นตามวัย แต่นาเดียร์กลับหน้าบึ้งตึงตอบกลับแม้เขาจะทำหน้าทะเล้นให้ แต่เขาก็มักจะนำหน้าเธอไปหนึ่งก้าวเสมอ แต่เธอก็ทำตามที่เขาบอกไว้ทุกอย่างอย่างไม่มีความลังเลใจ

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ต้าเขียนก็ค่อยๆ เคลื่อนรถออกจากบ้านของพ่อไปที่ละน้อยอย่างช้าๆ นาเดียร์มองบ้านจากกระจกข้างจนมันลึบตาไปในที่สุด ดวงต้าย้ายมามองเส้นทางที่คุ้นเคยมานาน รถเลื่อนไปอย่างช้าๆ ตามระดับความเร็วที่เพิ่มขึ้นตามสมควร ความมืดปกคลุมเส้นทางยามบ่ายของชิคาโกเข้าแล้วสิ

ต้าเขียนเอี๋มไปเปิดเพลงเบาๆ ทำให้เจ้าหญิงที่เข้าสู่นิทราไปแล้วอี๋มออกมาเล็กน้อย เมื่อคิดว่าเธอกำลังฝันคืออยู่ เพลงสบายๆ สำหรับกล่อมนอน

“ขอบคุณครับคุณหมอ” ต้าเขียนพึมพำออกมาเบาๆ สายต่ายังมองไปข้างหน้า ทำหน้าที่ของตนหลังพวงมาลัยต่อไป

...ในความฝันของนาเดียร์

“นาเดียร์” เสียงแสนอบอุ่น ที่ดังจากที่ไหนสักแห่ง ทำให้เธอหันไปมองและฟังมองเพื่อหาต้นเสียงนั้น

“พ่อ!...พ่อจ๋า” นาเดียร์โผล่เข้าหาร่างที่คุ้นเคย พ่อที่แสนจะอบอุ่น พ่อเธอหล่อเหลาอย่างบอกใครเลย

“หนึ่งปีผ่านไปแล้วนะ...ลูกสาวพ่อโตขึ้นมาก และงดงามมาก”

“แหมम्म...พ่อก็พูดเกินไป ในสายตาพ่อ หนูก็ต้องสวยอยู่แล้ว”

“พูดแบบนี้ เหมือนอยากให้ใครชมอีกเธอ ลูกสาวพ่อ”

“เปล่าเสียหน่อย...หนูก็พูดเรื่อยเปื่อย” นาเดียร์มองพ่อ ที่ยิ้มให้อย่างอบอุ่น

“พ่อสบายใจที่เห็นว่านาเดียร์ไม่เป็นไรแล้ว พ่อก็หมดห่วงแล้ว”

“พ่อ พ่อ พ่อจะไม่มาอีกแล้วใช่ไหม?”

“พ่อจะอยู่ในใจลูกตลอดไป เป็นคนที่ดีพร้อมสำหรับเขานะ...ลาก่อนนาเดียร์ลูกสาวของพ่อ” นาเดียร์มองพ่อที่ค่อยจางไปที่ละน้อย เธอ

ไม่ตื่นตกใจ แต่มองและยิ้มพร้อมกับยกมือขึ้นมาโบกลาพ่อ พ่อที่
โบกมือลาตอบกลับเธอ เธอต้องเข้มแข็ง “สู้ยถึง”

镜幻情人

MY BROTHER

三

ต้าเขียนนั่งเจิบๆ รถที่เข้าจอดแล้วในช่องจอดประจำที่อาคาร
ใต้ดินของแมนชั่น แต่เขายังไม่ดับเครื่องยนต์ ดวงตาอ่อนโยนมอง
ใบหน้าน้องสาวที่ยังหลับอยู่ แต่มีดวงตามองไปที่กระจก สีหน้าเขา
เคร่งเครียดมากขึ้นที่ เขาจะรั้งมันไว้ได้นานแค่ไหน...

“สู้ยถึง หวังว่าเธอจะเข้าใจสิ่งที่ฉันทำลงไป” ต้าเขียนพิมพ์กับ
ตัวเองเบาๆ ดวงตาเลื่อนมองออกไปนอกรถ แต่สิ่งที่เขาเห็นอยู่ตรง
หน้าไม่ใช่รถที่จอดเรียงราย แต่เป็นภาพน้ำตาบนใบหน้าของเธอเมื่อ
ครั้งอดีต เขาได้แต่หวังว่าตัวเองจะไม่ทำให้เธอต้องเสียน้ำตา

“ต้าเขียน ถึงแล้วเธอ”

“อืม”

“เราขึ้นไปกันเถอะคะ หนังสือเดี่ยวฉันค่อยมาตนเอง”

“ไม่เป็นไร ขนไปเลย เพราะพรุ่งนี้ฉันต้องเข้าไปที่โรงพยาบาล เธอเอาไปแค่ถือได้ก็พอ เดี่ยวที่เหลือฉันจัดการเอง” นาเดียร์พยักพริ้ม ขานรับตามนั้น เธอก้าวลงจากรถพร้อมกับของที่ตำเขียนและเธอขนมาจากห้องนอนของตัวเองจากที่บ้าน และในมือยังมีหนังสือสามสี่เล่ม

นาเดียร์ตั้งใจไว้แล้วว่า จะรีดผ้าที่ช่วยกันแขวนเมื่อวานนี้ ทั้งของเธอและของตำเขียน เธอจึงรีบเร่งเข้าลิฟท์ไปด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า

ผลิ๊วะ!

นาเดียร์ชะโงกหน้าออกมาจากห้องซักรีด เมื่อได้ยินเสียงประตูห้องเปิดกว้าง ตำเขียนเปิดประตูค้างไว้ เขยักหนังสือที่วางอยู่บนรถเข็นทีละสามสี่เล่มเข้ามาวางบนโต๊ะในห้อง หลายรอบที่เขาทำแบบนั้น หนังสือประมาณสี่สิบเล่มถูกวางเรียงรายเรียบร้อยแล้ว และเขาก็ออกจากห้องไปพร้อมปิดประตู เพื่อเอารถเข็นไปคืน เวลาผ่านไปสักสิบนาที่ตำเขียนกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง นาเดียร์ยังทำสิ่งที่ทำอยู่ต่อไป ส่วนตำเขียนเดินเข้าไปในห้องครัวเล็กๆ เพื่อทำอาหาร

“พิธีจบไฮสคูลวันมะรืนนี้นะ” นาเดียร์เอ่ยขึ้นมาขณะกำลังทานอาหารเย็นกันอยู่ ตำเขียนพยักหน้ารับรู้ เขาไม่เคยลืมและไม่ได้ลืม เขาต้องไปร่วมงานในฐานะผู้ปกครอง

รุ่งอรุณโศก

镜幻情人

“ติดขัดอะไรหรือ?” ต้าเขียนถามกลับ เมื่อเห็นท่าทางของ สู่ยถึงแปลกๆ

“ปะ...เปล่า คือว่าฉันแค่อยากถาม อยากถามมาตั้งนานแล้ว”
นาเดียร์อ้อๆอึ้งๆ

“กินให้เสร็จก่อนแล้วกัน ค่อยคุย” ต้าเขียนพูดจบก็กินต่อ เธอได้แต่พยักหน้าและทำตามเท่านั้น ช่วงเวลาการกินดำเนินต่อไป จนมาถึงช่วงเวลาการเก็บล้าง เขาเป็นฝ่ายล้าง เธอจึงเป็นแผนกเช็ดและเก็บเข้าที่ จนทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย

เขาหันมาทางเธอยืนกอดอก พิงอยู่กับอ่างล้างจาน สายตาจับจ้องมองมา...รอคอย

“ฉันอยากจะขอใบเสร็จค่าใช้จ่ายนักศึกษาของฉันนะ” ต้าเขียนขมวดคิ้วทันที

“คงอยู่สักหน้า...” นาเดียร์ตาโตกับคำตอบนั้น เธอไม่เข้าใจ

“อะไรของพี่”

“น่าจะสอดอยู่ในหนังสือของฉันหน้าใดหน้าหนึ่ง”

“อ้อ...ฉันเดี่ยวฉันไปค้นเอง” ต้าเขียนพยักหน้า และทั้งสองขยับเดิน เพื่อเข้าไปยังห้องนอนของเขา หนังสือของเขาจะอยู่ในนั้น เมื่อเข้าไปในห้องแล้ว ต้าเขียนผายมือไปยังกองหนังสือที่มากมายก่ายกอง ภาพกายกองของหนังสือที่สะท้อนในดวงตาของนาเดียร์ ทำให้เธอหันกลับไปทางเขาที่ไม่ได้ตื่นเต้นแบบเธอ เขาเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าหยิบชุดนอนและเดินเข้าไปในห้องน้ำ

“น่าจะอยู่เล่มบนๆ” นาเดียร์พึมพำอย่างตั้งข้อสันนิษฐานความเป็นไปได้มากที่สุด กองหนังสือสูงและมากมายไม่ได้ทำให้เธอแปลกใจเพราะเธอเห็นเป็นประจำอยู่แล้ว ต้าเขียนอ่านหนังสืออย่างหนักก็ไม่แปลก แต่ทำไมนะถึงต้องเก็บเอกสารไว้ในหนังสือด้วยนะ ปกติเขาไม่ใช่คนไม่มีระเบียบนี่นาขณะคิดเรื่อยเปื่อยเธอก็เริ่มหยิบหนังสือเล่มแรก เป็นหนังสือเกี่ยวกับระบบร่างกายของมนุษย์ เธอเปิดหนังสือทันทีเริ่มต้นหา แต่สีสรรในหนังสือพร้อมกับโน้ตที่ต้าเขียนเขียนไว้ ทำให้เธอทิ้งความตั้งใจเดิมไปอย่างไม่รู้ตัว เธอกลับให้ความสนใจใคร่อ่านหนังสือผสมผสานกับโน้ตที่ต้าเขียนจดไว้ด้วยลายมือหวัดๆแต่กลับอ่านง่ายและเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว หนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษ แต่ข้อตโน้ตที่ต้าเขียนเขียนไว้กลับเป็นภาษาจีนบ้างเป็นภาษาอังกฤษบ้าง

เวลาล่วงเลยไปนานแค่ไหนนาเดียร์ไม่รู้เลย จนกระทั่งต้าเขียนออกมาจากห้องน้ำ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเมื่อเห็นภาพตรงหน้าภาพที่ นาเดียร์ที่กำลังนอนคว่ำอยู่บนเตียงนอนของเขาด้วยท่าทางสบายๆเป็นธรรมชาติ ซึ่งเธอกำลังสนใจเรื่องราวในหนังสือตรงหน้าเหมือนจะไม่ได้รู้ว่าตัวเองถูกแอบมองอยู่ เขาจึงเลื่อนสายตาไปมองกองหนังสือที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เธอคงหยิบมาหาได้แค่เล่มแรก และเธอก็คงลืมไปแล้วว่าต้องหาอะไร

“ฮะ!” นาเดียร์ร้องออกมาเบาๆ เมื่อต้าเขียนนั่งลงบนเตียง และดึงหนังสือออกมา

“ไปอาบน้ำและเข้านอนได้แล้ว ถ้าอยากอ่านเล่มนี้ ก็เข้ามาหยิบได้ แต่ตอนนี้ดึกแล้ว” นาเดียร์ลุกขึ้นนั่งและขยับลงจากเตียง สายตามองหนังสือเล่มที่อยู่ในมือต้าเซียน ทำไมนะเขาถึงนอนดึกได้ แต่เรนอนดึกไม่ได้

“พรุ่งนี้ก็ได้ ไปนอนแล้ว” นาเดียร์พูดจบ เดินออกจากห้องนอน เขาไป ซึ่งเขาก็เดินออกจากห้องของตัวเองเมื่อเธอเข้าห้องตัวเองไปแล้ว เขาเดินไปยังกองหนังสือและงานวิจัยของคุณหมอ และยกกองหนังสือที่ถูกแยกไว้ ที่เป็นบันทึกด้วยลายมือเขียนของคุณหมอ ใบหน้าเคร่งเครียดเล็กน้อย

“ผมจะไม่ให้เธอต้องเจ็บปวดครับ” เขาพึมพำกับใครสักคนที่ไม่ได้นอนอยู่บนโลกใบนี้แล้ว

นาเดียร์ที่กลับเข้าไปในห้องตัวเอง จ้องมองตัวเองในกระจก หนึ่งปีที่เธออยู่กับต้าเซียน เขาดูแลเธอเหมือนกับ...เหมือนกับว่า...

“ลูก! ต้าเซียนพี่เห็นฉันเป็นลูกของพี่เธอ...” นาเดียร์มอง นาฬิกา และขยับเพราะสีที่มุมต้าเซียนต้องเข้ามาดูว่าเรนอนแล้วหรือยัง ตอนนี้สามทุ่มครึ่ง เธอต้องอาบน้ำได้แล้ว

เธอออกจากห้องน้ำเมื่อเวลาผ่านไปประมาณยี่สิบนาทีต่อมา และก็เห็นต้าเซียนยืนอยู่ ในมือมีบางอย่าง ใบหน้าของเธอสลดลงทันที

“วันนี้ฉันใช้แรงเยอะ ต้องดื่มชุปไป...แฮ้ยยย ทำไมฉันถึงไม่รู้
สึกเลยว่าพอได้เสียไปแล้ว” ต้าเขียนยิ้มกับคำเปรยของนาเดียร์ และยื่น
มอง นาเดียร์ดื่มชุปไปจนหมด

“นอนได้แล้ว” ต้าเขียนพูดช้า และดึงมือนาเดียร์ไปที่เตียง

“ต้าเขียน...”

“หืม?”

“มีอะไรที่ฉันไม่รู้และควรรู้มั๊ย?” ต้าเขียนโบหน้าเรียบเฉยตาม
เคย

“ฉันจะเรียนแพทย์เฉพาะทางด้านโรคหัวใจ” ต้าเขียนตอบเสียง
เรียบ ในขณะที่ดึงผ้าห่มมาคลุมกายให้นาเดียร์

“อะ...ทำไมละ พี่สนใจด้านสมองไม่ใช่หรอ” นาเดียร์ถามกลับ
อย่างใคร่รู้กับข้อมูลใหม่ เพราะคำถามของเธอไม่ได้คาดหวังคำตอบ
แบบนี้

“ไม่สนใจแล้ว”

“ทำไมละ”

“นอนได้แล้ว...หลับตา” ต้าเขียนขยับมานั่งที่เก้าอี้ข้างๆ หยิบ
หนังสือที่ถือติดมือมาเปิดอ่าน นาเดียร์ที่ต้องหลับตา ยิ่งโตขึ้นเธอก็ยิ่ง
สงสัย เมื่อก่อนพ่อมักจะทำแบบนี้ วันไหนก็ตามที่เธอออกแรงมาก พ่อ
ก็จะมานั่งเฝ้ารอนจนกว่าเธอจะหลับ

เวลาผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมง ต้าเขียนหันไปทางนาเดียร์ ที่หลับ
สนิทแล้ว เขาขยับอย่างแผ่วเบา วางนิ้วที่ข้อมือของนาเดียร์ และนิ่ง
รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

เขากำลังจับชีพจรนับจังหวะการเต้นของหัวใจ เวลาผ่านไปรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขาเมื่อผลออกมาเป็นที่น่าพอใจ

ต้าเขียนหันไปมองใบหน้าที่กลับไปแล้วอีกครั้ง เขาจ้องมองเธอ จ้องมอง จ้องมองและจ้องมอง แต่แล้วดวงตาของเขาก็เบิกกว้างเมื่อเขาแทบไม่รู้ตัวเลยว่าใบหน้าของตัวเองห่างจากใบหน้าของเธอไม่ถึงคืบ แต่แล้วสีหน้าของเขาก็ค่อยๆเปลี่ยนไป เขาเลื่อนใบหน้าขึ้นประทับอย่างแผ่วเบาที่หน้าผากนั้นด้วยริมฝีปากแดงของเขา เขาแช่อยู่อย่างนั้นและค่อยๆผล่อออกมาอย่างแสนเสียดาย แต่ใบหน้าที่กลับเต็มไปด้วยรอยยิ้มรวมถึงดวงตาที่ส่องประกายยามที่ภาพสะท้อนนั้นเป็นนาเดียร์

ภาพสะท้อนยามเช้าค่อยๆสาดส่องเข้าสู่ดวงตาที่ค่อยๆเปิดขึ้น นาเดียร์มองนาฬิกาที่บอกเวลาเจ็ดโมงเช้า เธอลุกจากที่นอนและเก็บที่นอนอย่างเรียบร้อยก่อนที่จะเดินเข้าห้องน้ำ ก็วัตรประจำวันที่ทำเองในทุกๆเช้า

รอยยิ้มแฉ่งออกมาจากริมฝีปากของเธอ เมื่อออกมาจากห้องนอน ข้างนอก แม้จะเจียบแต่อาหารเช้าถูกจัดเตรียม ต้าเขียนไม่อยู่แล้วเขามักจะออกไปแต่เช้าถ้าวันไหนที่นักศึกษาแพทย์ต้องไปโรงพยาบาล จะว่าไปเธอเองยังไม่เคยเห็นต้าเขียนสวมเครื่องแบบการันต์ถ้าวันนี้เธอจะตามเขาไปก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร โรงพยาบาลที่นั่นเธอรู้จัก
รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

ไปบ่อย เพราะเป็นที่เดียวกับที่พ่อเคยทำงาน นานแล้วที่เธอไม่ได้ไป ก็ตั้งแต่ที่พ่อจากไป จะได้ถือโอกาสไปเยี่ยมพวกอามอด้วยเลย เป็นความคิดที่ดี

...ว่าแต่ควรส่งข้อความบอกต้าเซียนดีมั้ยนะ! แต่ถ้าไม่บอกก่อน...เมื่อคิดแบบนี้เธอก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่อมโนจินตนาการสีหน้าและใบหน้าของเขาตอนที่เห็นเธอไปปรากฏตัวที่นั่น แต่เธอก็ทำได้แค่มโนใบหน้าเดียวของเขา อีอิอิ เพราะเธอแทบจะแยกใบหน้าอารมณ์ของเขาไม่ได้ เพราะยามที่เขารู้สึกที่ดีต่อใจ เขาก็จะยิ้มยิ้มออกมาสักครึ่งเซ็นต์ และยามที่เขารู้สึกที่ไม่ดีต่อใจ มันก็แค่ครึ่งเซ็นต์นั้นไม่มีให้เห็น จังหวะยิ้มของเขาสร้างรอยยักบนริมฝีปากน้อยมากซึ่งมันน้อยเสียจนเธอต้องจ้องระยะประชิดจึงจะเห็นครึ่งเซ็นต์นั้น

อ่าอ่าอ่า เสียงหัวเราะสดใสของนาเดียร์ดังขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเธอแค่นึกถึงภาพเหตุการณ์นั้น

ต้าเซียน ท่านเทพ ชื่อเขาก็บ่งบอกอยู่แล้วว่าเป็นเทพเจ้าแห่งฟ้า

นาเดียร์เดินเข้าไปในห้องของต้าเซียน เพื่อหยิบหนังสือเล่มนั้นเล่มที่เธออ่านค้างเมื่อคืน เธอถือออกมาจากห้อง เดินกลับเข้าห้องนอนตัวเอง ใส่หนังสือเล่มนั้นไปในเป้ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็เตรียมเดินทาง ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม เพราะวันนี้เธอจะไปทานมื้อเที่ยงกับใครสักคน อาจจะเป็นอามอดใจเซฟ หรืออามอดซาล็อต มั้ยก็อาจจะเป็นต้าเซียน

รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

XXXUniversity Medical Center Hospital Tower ตัวอักษรที่แสดงถึงชื่อสถานที่ตั้งกล่าวนาเดียร์เงยหน้ามอง นานแล้วจริงๆที่เธอไม่ได้มา อาจจะแปลกๆสักหน่อย ใครกันที่เลือกโรงพยาบาลเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ก็เธอไงละ! นาเดียร์สาวน้อยลูกครึ่งจีน-อเมริกัน คนนี้แหละ

ตำแหน่งที่เพิกขุณยี่นอยุริมหน้าต่างกระจกบนอาคารอยุ่ณั้ อ๊ะ! ขณะที่สายตากำลังทอดมองออกมาด้านนอกของโรงพยาบาล ดวงตาเขาหล่เล็กลงทันที เมื่อเขากำลังไฟกั้สจ้บการเคลื่อนไหวแสนคู้้นตาบนภาคพื้นดิน...

นาเดียร์แสนสดใสรอยยิ้มขยายกว้างมากขึ้น เมื่อมองบรรยากาศแสนคู้้นตา เธอเดินไปที่ประชาสั้มพันธ์

“สวัสดีคะ” พนักงานต้อนรับทักทายสาวน้อย

“สวัสดีคะ ربกวณเช้คคุดหมอโจเซฟ และคุดหมอชาลัอด วันนีั้ทั้งสองเข้าเวรมั้ยคะ?” พนักงานยิ้มและแจ้งให้เธอรอสักครู่

นาเดียร์หันกลับไปมองรอบๆ ผู้คนยังเดินไปเดินมาเยอะอยู่ เธอไม่ควรมีความสุขที่ได้เห็นภาพเหล่านั้น แต่ทำไมนะจิตใจเธอแสนเบิกบาน ขณะที่รอ เธอกั้มโนภาพตัวเองในเสื้อกาวนั้ชุดคุดหมอ เธออยากรเป็นหมอเพราะพ่อ เธอเติบโตมาท่ามกลางความรักของพ่อ ตอนเด็กๆ พ่อเคยถามว่าเธอโตขึ้นอยากรเป็นอะไร

“อยากรเป็นแบบพ่อ” ตอนนั้นเธอตอบไปแบบนั้น แต่ตอนนั้นพ่อเธอกลับเล่นมุขกลับ

รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

“คงไม่ได้ เพราะนาเดียร์ไม่มีลูกกระเดือก” คำตอบของพ่อตอนนั้น ตอนนั้นเธอยังเด็กมาก และไม่เข้าใจสักเท่าไรห์ จึงถามพ่อกลับไปว่า

“พ่อรักษาให้หนูได้มั๊ยคะ?...หนูจะได้เป็นแบบพ่อ” ซึ่งคำตอบตอนนั้นของเธอ เธอคิดว่าตัวเองป่วยจึงไม่มีลูกกระเดือก แต่ตอนนั้นพ่อหมายความว่าฉันไม่สามารถเป็นพ่อได้ต่างหาก

อึอึอึ ใบหน้าของนาเดียร์เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ตอนนั้นพ่อเข้ามากอดฉันไว้ และเอาแต่เรียกชื่อฉัน

“นาเดียร์ นาเดียร์...” นาเดียร์กระพริบตา เมื่อเสียงเรียกที่คุ้นเคย

“อาหมอ!” นาเดียร์เสียงดังเล็กน้อย เมื่อหนึ่งในคนที่เธอมาหา มาปรากฏอยู่ตรงหน้า เขาก็คืออาหมอโจเซฟ นาเดียร์วิ่งเข้าหาพร้อมเข้าสู่อ้อมแขนเพื่อนสนิทของพ่อในทันที

“นาเดียร์! หลานโตมาก ไหนขออาดูหน่อย...” โจเซฟมองหลานสาวที่เป็นบุตรสาวของเพื่อนรัก นาเดียร์ยิ้มออกมา “แซม ยอดเยี่ยมมาก” โจเซฟคิดในใจ แซมก็คือต้าเซียน คนส่วนใหญ่จะเรียกต้าเซียนว่าแซม โจเซฟเป็นหนึ่งในผู้ลงนามรับรองให้กับเขาเองว่าต้าเซียนจะสามารถดูแล นาเดียร์ได้ ความน่าเชื่อถือจากคนที่ได้รับความเชื่อถือ จึงทำให้ต้าเซียนผ่านช่วงเวลายากลำบากมาได้ หนึ่งปีผ่านไป แล้วทุกอย่างก็ปรากฏให้เขาได้เห็นแล้ว “ไปกับอา ขออาตรวจร่างกายหน่อยนะ”

“ไม่เอาค่ะ นาเดียร์ตั้งใจมาเยี่ยมคุณอาและคุณอาชาลิต ไม่ตรวจได้มัย เพราะอาทิตย์หน้าก็ครบรอบหนึ่งปีที่ต้องมาตรวจสุขภาพอยู่ดี...นะนะ” โจเซฟยิ้มและพยักหน้ากับเสียงออดอ้อน ซึ่งความลับยังคงถูกปกปิดไว้ซึ่งแบบนี้ก็ดีแล้ว

“ก็ได้แต่ชาลิต เป็บหนึ่งนะ..” โจเซฟหันไปถามพนักงาน แต่เนื่องจากนาเดียร์แจ้งความประสงค์ไว้แล้ว พนักงานจึงตอบคำถามที่โจเซฟไม่ต้องถามได้ทันที

“คุณหมอชาลิต เข้าเวรบายค่ะ” โจเซฟยิ้มรับรู้

“ไปกับอา เดียวอีกครึ่งชั่วโมงอาจะมีสอน แซมก็เรียนคราสนี้กับอาด้วย นาเดียร์ไปฟังด้วยมัย?” นาเดียร์พยักหน้าอย่างกระตือรือร้นและเดินไปกับอาหมอโจเซฟ ซึ่งในใจก็แอบลุ้นระทึก ว่าถ้าดำเขียนเห็นเธอจะทำหน้าแบบไหนนะที่จู่ๆเธอก็ไปนั่งอยู่ในคราสเรียนเดียวกับเขา อธิธิ

นาเดียร์เดินตามหลังคุณหมอโจเซฟเข้ามาในห้อง ห้องที่ตอนนี้ นักศึกษาแพทย์นั่งประจำที่แล้ว ห้องนี้กว้างเหมือนห้องเรียนในมหาวิทยาลัย ด้านหน้ามีจอภาพขนาดใหญ่ นาเดียร์กวาดตามองไปยังนักศึกษาแพทย์ มีไม่มากประมาณสิบกว่าคนเท่านั้น รอยยิ้มเผยออกมาอย่างไม่ปิดบัง เมื่อเธอเห็นคนที่มองหา ดำเขียนนั่งแถวที่สาม บล็อกกลาง ข้างซ้ายเขามีนักศึกษาแพทย์ที่เป็นผู้หญิง สลับกับนักศึกษาแพทย์ชายที่นั่งเรียงกัน ซึ่งแถวนั้นมีสี่คน ในบางครั้งเธอก็อด

แอบคิดลักษณะของคนที่จะมาเป็นเพื่อนต้าเชียน ว่าจะเป็นคนแบบ ไหน แต่ดูจากที่เห็นพวกเขาเหล่านั้นดูปกติไม่เหมือนกับต้าเชียนเลย

ต้าเชียนมองมาที่นาเดียร์ด้วยใบหน้าราบเรียบ ทำให้นาเดียร์ค่อยๆ เก็บ คิณรอยยิ้มเมื่อไม่เห็นความรู้สึกบนแววตาหรืออะไรสักอย่างที่ใบหน้าของเขา ซึ่ง ดวงตาของเธอเอาแต่มองไปที่เขา เธอไม่รู้สึกตัวเลยว่าตัวเองก็เป็นที่น่าสนใจของ นักศึกษาแพทย์คนอื่นๆ ในชั้นเรียนอยู่เช่นกัน

镜幻情人

MY BROTHER

四

“มีอะไร?” โจเซฟเอ่ยถามนักศึกษาคนหนึ่งที่ชูมือขึ้น

“ยังเหลือเวลาอีกสามนาที กว่าที่จะเข้าสู่ช่วงเวลาของการศึกษา ถ้างั้นช่วงเวลาสามนาทีนี้ผมขออนุญาตสัมภาษณ์ เอ่อ...นางฟ้าแสนน่ารักข้าง ๆ อาจารย์หมอนะครับ” โจเซฟเลิกคิ้วและหันไปมองนาเดียร์ที่กำลังขยับเดินไปนั่งแถวหน้าสุด ซึ่งเธอชะงักเล็กน้อย

“สัมภาษณ์ได้ แต่คุณหมอในอนาคตต้องทำเอกสารขออนุญาตต่อผู้ถูกสัมภาษณ์พร้อมแจ้งหัวข้อที่จะสัมภาษณ์ก่อนครับ” โจเซฟตอบกลับพร้อมรอยยิ้มให้กับนักศึกษา

“ว้า!!!!...ทำไมผมถึงไม่เตรียมเอกสารมาให้เรียบร้อยนะ” เสียงหัวเราะดังออกมาเบา ๆ ของเหล่าเพื่อนนักศึกษาคนอื่นๆ กับบทสนทนา

นั้น

รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

นาเดียร์เองก็อดยิ้มไปด้วยไม่ได้เช่นกัน เมื่อเวลาด้านหน้าแสดงให้เห็นว่าเหลืออีกไม่ถึงนาทีก็จะเข้าสู่ช่วงวิชาการ ตำเขียนลุกจากที่นั่งอยู่เดินลงมาสองชั้นและเดินอ้อมทुरुตั่วลงนั่งที่เก้าอี้ข้างเธอ การกระทำของเขาเรียกสายตาของนักศึกษาทุกคนหันไปมองด้านหลังของทั้งสองคนแถวข้างหน้าอย่างสนใจอย่างพร้อมเพรียงกันโดยไม่ต้องนัดหมาย ส่วนหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างเขาก่อนนี้ได้แต่อ้าปากค้าง จะเรียกหรือซักถามอะไรเขาก็ไม่ทันกับปฏิกิริยาแบบนั้นของเขาเลยทีเดียว

ส่วนทางด้านนาเดียร์เธอทำเพียงเอียงคอมองเขา แต่เขามองไปที่หน้าจอด้านหน้าเสียแล้วไม่ได้หันมามองสบตาเธอหรือให้ความกระจ่างกับการกระทำเลยสักนิด ก็แบบนี้แหละถ้าเทียนเขียนจะมีใครมั้ยสักคนในห้องแห่งนี้จะเข้าใจการกระทำของเขา

เมื่อความสว่างในห้องเริ่มน้อยลง ภาพบนจอเริ่มปรากฏขึ้นนาเดียร์จึงหันไปสนใจสิ่งเดียวที่เขาสนใจอยู่ในทันที

ช่วงเวลาการบรรยายเธอฟังอย่างเจียบๆ หัวข้อวันนี้คือหัวใจและกล้ามเนื้อหัวใจ แน่นนอนต้องเกี่ยวกับหัวใจเพราะคุณอาหมอโจเซฟเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่นับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก แม้แต่ตัวเธอเองยังต้องได้รับการตรวจร่างกายจากอาหมอโจเซฟด้วยในทุกๆปี

“แม้ผู้ที่มีภาวะเสี่ยงในเรื่องระบบกล้ามเนื้อหัวใจมีปัญหา ถ้าเราสนใจและรู้ตั้งแต่เนิ่นๆ ก็จะสามารถป้องกันและลดภาวะเสี่ยงได้อย่าง

น่าสนใจ...” โจเซฟพูดพร้อมกับรอยยิ้ม ดวงตาอ่อนโยนมองไปที่นาเดียร์ และเลยไปที่ดำเขียน “...มีคำถาม ด้านหลังเชิญครับ”

“เมื่อเรารู้แล้วว่าผู้ป่วยท่านนั้นมีภาวะเสี่ยง แล้วเราสามารถรักษาผู้ป่วยเคสแบบนั้นให้ภาวะเสี่ยงกลายเป็นศูนย์ได้มั๊ยครับ”

“ยังเป็นที่สนใจในวงการแพทย์มากสำหรับเรื่องนี้ เมื่อไม่มีอาการอะไรแสดงออกมาต่อผู้ที่มีความเสี่ยงนั้นจึงยากที่จะรักษา อย่างที่เราทราบกันดีคนที่เป็โรคหัวใจ วงการแพทย์ทำได้เพียงรักษาตามอาการที่แสดงออกมาเท่านั้น และป้องกันไม่ให้อาการที่เกิดขึ้นส่งผลต่อการสูญเสียชีวิต...” โจเซฟยิ้มให้กับนักศึกษา “...แต่จะว่าไปการรักษาก็เชื่อว่าไม่มีเสียเลยสำหรับผู้ที่มีความเสี่ยง ถ้าผู้ที่มีความเสี่ยงได้รับการดูแลและดูแลตัวเองเป็นอย่างดีในทุกๆด้านแล้ว บางทีแม้แต่เจ้าตัวเองก็ไมรู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นโรคนี้อยู่...เอาละวันนี้คงต้องจบลงเพียงเท่านี้ ใครที่มีคำถามหรือสงสัยตรงไหน ส่งเมลล์มาแล้วกัน...โชคดีทุกคน” เมื่อหมดช่วงวิชาการ เข็มนาฬิกาบอกเวลาเที่ยง โจเซฟปิดอุปกรณ์ทุกอย่าง นักศึกษากำลังเก็บเอกสารและเตรียมลุกจากที่นั่งเพื่อไปทานมื้อเที่ยง

โจเซฟเดินเข้ามาหานาเดียร์และดำเขียนที่ยังนั่งอยู่

“จะไปทานกับอาหรือยัง?”

“พี่ว่าไง?” นาเดียร์ไม่ได้ตอบคำถามโจเซฟแต่หันมาถามความเห็นของดำเขียน

“วันนี้ผมมีคราสนจนถึงเย็น ผมรบกวนช่วงบ่ายคุณอาหมอล้วนครับ เดี่ยวเที่ยงนี้ผมจัดการเองครับ” โจเซฟยิ้มออกมาพร้อมพยักหน้าอย่างเข้าใจแต่ก่อนที่จะแยกไป...

“เบรคป้ายเจอกันนะ ซาล็อตก็คงมาร่วมทานกับพวกเราด้วยแน่ๆ” นาเดียร์ยิ้มและพยักหน้าถี่ๆอย่างดีใจ

“แซม” เสียงเรียก ทำให้นาเดียร์หันไปมองอย่างสนใจใคร่รู้อีกครั้ง ก็เสียงนั้นเป็นเสียงผู้หญิงที่น่าและเป็นเธอคนที่นั่งอยู่ข้างเขาก่อนหน้านั้นจริงๆด้วย ไข่! ต้องเป็นคนที่นั่งอยู่ข้างต้าเชียน ไม่ใช่คนที่ต้าเชียนไปนั่งข้างๆด้วย คนอย่างต้าเชียนไม่มีทางไปนั่งข้างๆ ผู้หญิงก่อนแน่ๆ แต่ทำไมนะ! นาเดียร์ถึงรู้สึกแปลกๆ ทั้งๆที่ถ้าเขาจะมีผู้หญิงข้างกายก็ไม่แปลก แต่เขากลับไม่มีนะสิ เอ๋ ทำไมต้องมันใจเรื่องนี้เสียเหลือเกินนะว่าเขาไม่มีผู้หญิงที่เขาจะรู้สึกพิเศษด้วยกันนะ

“แซมจะไม่แนะนำสาวน้อยให้เป็นเกียรติกับพวกเราสักหน่อยเหรอ...” เสียงล้อของอีกหนึ่งในชายที่นั่งแถวเดียวกับต้าเชียนเอ่ยออกมา

“นาเดียร์ นี่เพื่อนกลุ่มวิจัย ซาร่า แซต เจมส์...”

“สวัสดีค่ะทุกคน” นาเดียร์ทักทายกลับเสียงสดใส ไม่มีที่ท่าแปลกใจหรืออะไรเหมือนกับสามคนที่ไม่เคยชินกับลักษณะท่าทางของต้าเชียนซักครั้ง ก็เขาแค่เป็นคนพูดน้อย โลกส่วนตัวสูง แต่อย่างอื่นแล้วสำหรับทุกๆคนแล้วเขาเป็นที่น่านับถือมาก จึงทำให้ทั้งสามได้แต่ยิ้มและทักทายนาเดียร์กลับ คงมีแต่ซาร่าที่มองสองคนสลับกันเมื่อต้ารุ่งอรุณโหมทัย

镜幻情人

เขียนไม่แจ้งสถานะของเขากับหญิงสาวหน้าตาน่ารักทำให้ชาร์่าอึดอัดยิ่งขึ้น

“ไปห้องอาหารกันเถอะ” ต้าเขียนหันไปบอกนาเดียร์ และนั่นทำให้เธอขยับเดินเคียงข้างไปกับเขาอย่างธรรมชาติโดยทั้งสองเดินเคียงข้างกันไม่มีท่าทางขัดเขินหรือแม้แต่รู้สึกขัดตาต่อผู้ที่มองมา ทำให้เรียกความสนใจของคนทั้งสามในทันทีเมื่อภาพด้านหลังของทั้งสองทำให้คนมอง อตไม่ได้ที่จะมองตาม ภาพด้านหลังของสองคนนี้ทำไม่ถึงน่าชวนมองเหลือเกิน... เจมส์และแซตหันมามองกันและยิ้มออกมาอย่างเข้าใจกันและกันและสิ่งสำคัญในความคิดของพวกเขาคือความกระจ่างที่พวกเขาไม่เคยเข้าใจในตัวเพื่อนชาวจีนคนนี้ แต่ตอนนี้ทุกอย่างถูกเฉลยออกมาแล้ว

ชาร์่าได้แต่ขุ่นข้องหมองใจเพียงลำพัง เมื่อเธอเองที่แม้จะเป็นผู้หญิงแต่ก็อดไม่ได้ที่จะคิดว่าสองคนนี้ช่าง...เธอแอบชอบต้าเขียนมานานแล้ว แนนอนว่าเธอไม่เคยสารภาพบอกเขาไป บางอย่างในตัวเขาทำให้เธอไม่กล้า เขาสุขุม เยือกเย็น ดังกับเทพมาจุติ เขาทำให้เธอรู้สึกว่าเธอเอื้อมไม่ถึงเขา แต่ทำไมนะสำหรับหญิงสาวนามว่านาเดียร์ เมื่อมีเธออยู่ข้างๆเขาแล้ว เหมือนทำให้เธอเองได้เห็นเขาชัดเจนขึ้นมาในทันที

“มีใครรู้บ้างว่า สาวน้อยแสนน่ารักคนนั้น เป็นอะไรกับแซม?” แซต หันไปถามเพื่อนที่ยังยืนอยู่ แต่สายตาไม่ละจากภาพแผ่นหลังของ

สองคนที่เดินห่างออกไปเรื่อยๆ แม้จะสิ้นคำถามไปนานแล้ว ก็หาได้คำตอบใดๆ ออกมาจากคนรอบข้าง

ณ ห้องอาหารในโรงพยาบาล เมื่อช่างกายนาเดียร์คือตำเขียนภาพของคนทั้งสองจึงเป็นที่สนใจจากผู้คนที่ผ่านไปมา รวมถึงนักศึกษาแพทย์ที่มองด้วยความแปลกใจรวมถึงสนใจระคนไปด้วย เมื่อเห็นว่าตำเขียนหรือแซม เคียงข้างด้วยหญิงสาวลูกครึ่งที่น่าชวนมองไม่แพ้กัน ตำเขียนและนาเดียร์เดินไปเข้าแถวรอคิวร้านที่ทั้งสองเลือกแล้ว

“ตำเขียนร้านนี้จะไรอร่อย?” นาเดียร์หันกลับไปถามเขา เธอเลือกที่จะมองผ่านสายตาของผู้คนเหล่านั้น จะว่าชินก็ได้

“แล้วแต่ชอบ” นาเดียร์ยิ้ม เธอสามารถเลือกที่อยากกินได้สินะ จะว่าไปตั้งแต่เล็กจนโต เธอค่อนข้างถูกควบคุมด้านอาหาร มีบ้างที่พ่อให้ทานอาหารที่มีประโยชน์กับร่างกายน้อย แต่ช่วงเวลานั้นก็น้อยเสียจนเธอเองก็ไม่เข้าใจ

อะแฮ่ม!!! เสียงกระแอมของตำเขียนดังออกมา เมื่อเธอชี้นิ้วไปยังของทอด ใบหน้าต้องเอียงหันกลับมาองเจ้าของเสียงนั้น

“แล้วแต่ชอบไม่ใช่เหรอ?” คำพูดของนาเดียร์ ทำให้ตำเขียนครุ่นคิดสักแป๊บ และก็พยักหน้าอนุญาตในที่สุด แต่...

“เย็นนี้ไปว่ายน้ำ” นาเดียร์แก้มป่อง เพราะเธอต้องไปออกกำลังกายสินะ! คราวนี้กลับเป็นเธอที่ต้องมาครุ่นคิดบ้าง แต่ผ่านไปเสีย

วินาทีเธอก็พยักหน้า และสิ่งของทอดมาเป็นสองเท่าจากที่ตัวเองตั้งใจไว้ตอนแรก

ซาร่ามองต้าเซียนและนาเดียอย่างสนใจ แต่เธอก็ไม่อาจเข้าใจสิ่งที่สองคนนี้คุยกัน เมื่อทั้งสองไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษนั่นเอง ทั้งสองเดินไปยังโต๊ะที่ว่างเมื่อในมือมีอาหารที่เลือกมาแล้ว

ต้าเซียนวางจานของตัวเองบนโต๊ะ และเดินไปยังร้านที่ขายน้ำ เขาไม่ถามว่านาเดียจะดื่มอะไร เพราะสำหรับเขาแล้วน้ำเปล่าดีที่สุด ในเมื่อเธอไม่ชอบดื่มน้ำผลไม้สักเท่าไร ซึ่งมีแต่น้ำแอปเปิ้ลเท่านั้นที่เธอต้องดื่มมาตั้งแต่เด็ก รวมถึงแอปเปิ้ลที่ต้องเป็นผลไม้ที่มีติดบ้านไม่เคยต้องขาดอีกด้วย

Grrrr Grrrr เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ของนาเดียดังขึ้นมา เธอล้วงออกมาจากเป้ คิ้วขมวดเข้าหากัน เมื่อเบอร์ที่โซว์มันแปลกตา แต่ก่อนที่จะเธอจะได้กดรับ...

ฮะ! ต้าเซียนที่เดินกลับมาแล้ว ดึงไปจากมือเธอจากทางด้านหลังทันที เขากดรับและหันหลังให้เธอ ผ่านไปสามสิบวินาทีเขาก็ย่อตัวนั่งลงตรงข้ามเธอ

“โทร.ผิด” เขาพูดและส่งคืนโทรศัพท์มาให้ เธอแค่พยักหน้ารับรู้ แต่สายตาแอบชำเลื่องมองเขาที่ใบหน้าเรียบเฉยนิ่งผิดปกติมาก โต๊ะที่เขาและเธอนั่งมันเป็นสำหรับสองคน จึงทำให้เพื่อนๆ ของเขานั่งโต๊ะถัดไปอย่างเลี่ยงไม่ได้ เวลาเมื่อเที่ยงจบลงอย่างสงบ และยังมีเวลาเหลือ...

“แซม พวกเราไปนั่งในคอฟฟี่ช็อปกันเถอะ” ชาร์ลาเอ่ยชวน เมื่อขยับเดินมายืนข้างโต๊ะที่ดำเขียนนั่ง

“ขอบคุณ แต่ขอตัว...ไว้เจอกันในคราส” เขาเอ่ยสั้นๆ พร้อมกับส่งสายตาไปหานาเดียร์ให้เธอลุกขึ้น นาเดียร์ยิ้มและหันไปกล่าวลาเพื่อนๆ ของเขาก่อนที่จะเดินออกจากห้องอาหารตามเขาไป

ดำเขียนพาเธอไปด้านหลังที่เป็นสวนของโรงพยาบาล ที่นี่ยังร่มรื่นไม่เคยเปลี่ยน เธอเดินไปยังชิงช้าที่ได้รับการดูแลอย่างดี เธอนั่งลงและเริ่มแกว่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เธอมักจะมานั่งที่นี่เมื่อพ่อต้องทำงาน ช่วงปิดเทอมเธอจะมาอยู่ที่โรงพยาบาล แต่ก็เชื่อว่าเธอจะมาอยู่แต่ที่นี่ ก็มีบ้างที่เธอได้ไปออกแคมป์กับทางโรงเรียน แต่นั่นพ่อจะลาพักร้อนไปพักโรงแรมใกล้ๆ แคมป์ที่เธอไปกับโรงเรียนด้วย

ดำเขียนเดินมายืนข้างๆ ช่วยแกว่งชิงช้าอย่างช้าๆ เมื่อจู่ๆ ใบหน้าของเธอก็เปลี่ยนเป็นเศร้าหมองอีกครั้ง ความคิดของเธอตอนนี้คงได้ไม่มียาก คุณหมอ เธอคงคิดถึงบรรยากาศเก่าๆ ระหว่างเธอกับพ่อ

“ดำเขียน วันนี้ฉันตั้งใจมาดูพี่ ฉันอยากเห็นว่าเวลาพี่สวมเสื้อกาวน์แล้วจะเทห์แค่ไหน?”

“ฟอร์มจะสวมคราสบาย เพราะต้องเดินดูเคสกับอาจารย์หมอ” นาเดียร์ยิ้มให้กับดำเขียน เธอรู้สึกภูมิใจในตัวดำเขียนมากเหลือเกิน

“พี่ไปเถอะ เดี่ยวฉันจะอยู่ที่นี้ แล้วจะเดินไปหาหาหมอเอง” เขายิ้มออกมาเล็กน้อยก่อนพยักหน้าและเดินแยกไปเพื่อเข้าเรียน นาเดียร์
รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

มองตามแผ่นหลังจนเขาลับหายเข้าไปในตัวอาคาร เธอจึงหยิบหนังสือที่ใส่ไว้ในเป้มาอ่าน เวลาผ่านไปนานแค่ไหนเธอเองก็แทบไม่รู้ตัว แต่เงาของใครบางคนมาทาบทับ ทำให้เธอต้องเงยหน้าขึ้นมอง

“อาหมอชาลิต” นาเดียร์ขยับเข้าหาทันทีด้วยความดีใจ

“อยู่ที่นี่จริง ๆ” สายตาเอ็นดูปรากฏขึ้นทันทีเมื่อชาลิตมองมายังเธอ หลานสาวที่น่ารักของเขา

“นาเดียร์อ่านหนังสือเพลินจนลืมดูเวลา ต้องให้อาหมอมาหา...แย้ไปหน่อยนะคะ” นาเดียร์ที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความสดใส ทำให้ชาลิตเป็นอีกคนที่อดคิดถึงอีกคนไม่ได้ “แซมเธอผ่านการทดสอบนี้แล้วสินะพ่อของ นาเดียร์ต้องภูมิใจในตัวเธอแน่นอน” ชาลิตคิดถึงในใจ

“ไปเถอะ เข้าไปข้างในกันอาหมอโจสั่งวาฟเฟิลรดน้ำผึ้งของโปรดใครก็ไม่รู้ไว้รอแล้ว” นาเดียร์พยักหน้าและยิ้มกว้างเต็มใบหน้าของโปรดที่เธอทานตั้งแต่เด็ก บรรยากาศที่โตะในคอฟฟี่ช็อปเป็นไปอย่างอบอุ่น สองคนหมอบกับหญิงสาวอย่างเข้ายี่สิบปีคุยกันอย่างสนุกสนานยิ้มแย้มแจ่มใส

“วันนี้เราสองคนดีใจมากที่ได้เจอหลาน ตอนแรกว่าจะมอบให้นาเดียร์ตอนที่มาตรวจสุขภาพ แต่ไหนๆวันนี้หลานก็มาแล้ว อาสองคนมีของขวัญให้สำหรับนักศึกษาแพทย์...ยินดีด้วยนะ พ่อของหลานและอาภูมิใจในตัวหลานมาก” โจเซฟพูดยาวเมื่อพูดจบ ก็หยิบกล่องที่ไม่ใหญ่มากนักขึ้นมา และยื่นมอบให้กับนาเดียร์ “ของขวัญจากอาสองคน”

นาเดียร์มองกล่อง และเมื่อเธอเปิดกล่อง รอยยิ้มกระจ่างใสก็แย้มออกมา

“ขอบคุณค่ะ” นาเดียร์กล่าวออกมาอย่างปลาบปลื้ม มันคือสเตทโท-สโคป [Stethoscope] หูฟังสำหรับคุณหมอ และของขวัญชิ้นนี้ก็เป็นระดับเกรดเอที่ราคาไม่น้อยเลย

“พวกเธอเป็นกำลังใจให้นะ ต่อจากนี้งานหนักรอหลานของพวกเธออยู่ พยายามนะว่าคุณหมอนาเดียร์” ซาล็อตยิ้มออกมา

“ค่ะ นาเดียร์จะไม่ทำให้คุณอาทั้งสองต้องผิดหวังนะคะ” โจเซฟและซาล็อตหันมามองหน้ากันและยิ้ม สายตาที่มองกันสื่อความหมายที่ปกปิดคนตรงหน้าไว้ และนั่นทำให้ภาพของอีกคนปรากฏขึ้น ดำเขียนหรือแซม ความสำเร็จของนาเดียร์ไม่ได้อยู่เพียงแค่เธอเท่านั้น แต่เธอต้องมีดำเขียน พี่ชายที่จะเป็นองค์ประกอบหลักของความสำเร็จของเธอ

นาเดียร์ยืนรอดำเขียนที่รถตามเวลา ถึงแม้ในที่สุดวันนี้เธอก็ยังไม่เห็นเขาสวมเสื้อกาวน์ แต่วันอื่นยังมีอีก นาเดียร์ที่ยืนฟังรถอยู่ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาที่เดินเข้ามาใกล้ เพราะเธอกำลังฟังเพลงฆ่าเวลา สายหูฟังปรากฏให้เขาได้เห็น ภาพความสดใสบ่งบอกถึงความสุขของเธอทำให้เขาหยุดการเคลื่อนไหวเพื่อมองเธอที่ขยับร่างกายไปตามจังหวะเพลงเล็กน้อย ในมือเธอกางหนังสือเล่มเมื่อคืนนี้

รุ่งอรุณทศย์

镜幻情人

นาเดียร์ยิ้มกว้างทันทีตามความเคยชินที่รอยยิ้มแบบนี้มักมีเพื่อเขาเท่านั้นโดยที่เธอไม่รู้ตัว ต้าเชียนกดรีโมทยี่ห้อเปิดประตูรถเข้าไป ส่วนตัวเองก็เดินไปอีกด้าน เขาเข้าไปในรถและเอาเบาะของตัวเองไว้เบาะหลัง เธอเองก็เช่นกันก็ส่งเบาะตัวเองไปไว้เบาะหลังข้างๆกับเบาะของเขา

นาเดียร์ออกจะแตกต่างกับหญิงสาวในวัยเดียวกันสักหน่อยก็ตรงที่เธอไม่ค่อยสะพายกระเป๋าแบบหญิงสาวทั่วไป เพราะเธอได้รับอิทธิพลมาจากคนรอบข้างแน่นอนว่าเป็นพ่อของเธอเองที่ทำงานเองก็สะพายเป้ นาเดียร์แม้โตขึ้นเธอก็ยังชอบสะพายเป้ใบขนาดพอเหมาะ เพราะเธอจะต้องมีหนังสือติดตัวหนึ่งเล่มเสมอยามออกจากบ้านเป็นนิสัยที่ติดตัวมา ความทรงจำยามที่พ่อจัดกระเป๋าให้เธอพ่อจะถามทุกครั้งว่าจะให้ใส่หนังสือเล่มไหนในกระเป๋า

“ต้าเชียน...” เมื่อต้าเชียนเคลื่อนรถออกไป นาเดียร์ก็เล่าเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในช่วงบ่ายของวันนี้ รวมถึงของขวัญที่ได้มาจากโจเซฟและชาลลอต

ต้าเชียนรับฟังเงิบๆ การปกปิดความลับที่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้อะไรเรื่องนี้ แต่ความลับนี้กลับทำให้เขาภูมิใจตัวเอง

สปอร์ตคลับคือจุดหมายปลายทาง แต่ครั้งนี้ต้าเชียนเองก็ลงสระว่ายน้ำเช่นกัน เพราะเขาเองก็ไม่ได้ออกกำลังกายมาหลายวันแล้วเช่นกัน จึงทำให้ภายในสระว่ายน้ำของสปอร์ตคลับมีหญิงหนึ่งกับชายอีกหนึ่งที่ว่ายน้ำสวนทางกันไปมารอบแล้วรอบเล่า และก็เหมือนเดิม รุ่งอรุณทัก

镜幻情人

ทุกครั้งเมื่อได้เวลาที่ เหมาะสมต้าเชียนจะมาครเวลาและครรอบไป
ทิศทางเดียวกับเธอ จาก

คนที่มองมาก็เหมือนกับว่าคู่หนุ่มสาวกำลังว่ายน้ำเคียงข้างกันไป

“ต้าเชียนพี่ได้กี่รอบ?” นาเดียร์มักจะถามทุกครั้ง

“ไม่ได้นับ” เขาตอบกลับด้วยเสียงราบเรียบ เขาขยับขึ้นจาก
สระไปพร้อม ๆ กัน และนั่งอยู่ที่ขอบสระ ห้อยขาไว้ในสระเธอจึงขยับเข้า
มาใกล้

“ครึ่งหน้าพี่นับไว้ด้วยนะ...เพราะฉันนับของฉันไว้”

“ส่ายถึงได้กี่รอบ”

“สิ่รอบ” เขาพยักหน้ารับรู้

“ครึ่งหน้าก็แค่นี้พอแล้ว สิ่รอบเหมาะสมแล้ว” เธอแค่น้ำไม่ได้
รับปากอะไร แต่เธอเปลี่ยนเรื่อง...

“มือเย็นขอเป็นปลาอย่างได้มั๊ย”

“ไว้พรุ่งนี้แล้วกัน วันนี้กินของทอดมากแล้ว ควรกินปลาหนึ่ง”
เธอแก้มป้องใส่เขาแบบไม่จริงจัง

“ต้าเชียน ฉันอายุยี่สิบแล้วนะ”

“อีกสองอาทิตย์ไม่ใช่เหรอ”

“แล้วมันต่างกันตรงไหน...ฉันควรได้กินอาหารแบบผู้ใหญ่แล้ว”

“ปลา เป็นอาหารของเด็กอย่างนั้นเหรอ?”

“โอ้ยยยย...ฉันไม่พูดกับพี่เรื่องอาหารแล้ว กินอะไรก็ได้แล้วแต่ท่านเทพจะจัดแล้วกันค่ะ...” เมื่อเธอพูดจบก็ว่ายน้ำไปยังบันไดทางขึ้นจากสระ

ทั้งดำเขียนไว้โดยไม่เห็นว่าเขาแอบยิ้ม “หืม!” แล้วเธอก็กินอาหารที่ให้เทพจัดมาให้ไม่เห็นว่าเทพอย่างฉันทำอะไร...เขาคิดในใจ และลุกขึ้นยืนเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่และเอามาคลุมร่างตัวเองหนึ่งผืน อีกผืนเขาเดินไปที่เธอที่ขึ้นจากสระมาพอดีเช่นกันเขากุลมผ้าเช็ดตัวให้กับเธอ และช่วยเธอถอดแว่นตาออก ภาพความเอาใจใส่ที่ดำเขียนปฏิบัติกับนาเดียร์ เป็นภาพที่น่านมองของคนที่เพิ่งเข้ามา และอดไม่ได้ที่ต้องมองตามทั้งสองเดินเข้าไปด้านในจนลับตา

镜幻情人

MY BROTHER

五

ในเช้าวันพิธีจบการศึกษาระดับไฮสคูลของนาเดียร์ ต้าเขียนเดินออกมาจากห้องนอน เขาเห็นด้านหลังของเธอที่สวมเสื้อคลุมของสถาบันเรียบร้อยแล้วกำลังยืนมองภาพของคุณหมอ พ่อของเธออยู่

“ไวใจพื๊นะ” เสียงของเขาดังออกมาเบาๆ ยามที่เขาเดินมายืนด้านหลังของเธอ เธอยิ้มเพราะไม่บ่อยนักที่ต้าเขียนจะแทนตัวกับเธอว่า ‘พี่’ เธอหันกลับไปมอง ดวงตาเบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นว่าเขาสวมสูทสีเขียว ทำให้ผิวที่เปล่งประกายออร่าออกมาดูซับซ้อนน่ามองจนยากนักที่แม้แต่เธอเองที่จะละลายตาจากออกมาได้

อะแฮ่ม!!! เขาระแอมออกมา แวตตาที่เธอมองมาเขาอดไม่ได้จะเคอะเขินไม่ได้ จึงทำให้เธอต้องดึงตัวเองกลับมาจากภาพตรงหน้า

ด้วยแก้มที่แดงก่ำอย่างช่วยไม่ได้ เธอยิ้มออกมาอย่างเขินๆ ต้าเขียนเสหันไปมองทางอื่น ไม่บ่อยนักที่ต้าเขียนจะใส่สูท โดยปกติเขาสวมเชิ้ตแขนยาวและทับด้วยโค้ทตามสภาพอากาศของซิดาโก แต่จะแบบไหน ต้าเขียนก็งดถามชนมมอยิ่งนัก

ณ สถานที่จัดงานพิธีจบการศึกษาระดับไฮสคูล นาเดียร์เดินเข้าไปในพื้นที่งานมองบรรยากาศผู้คนมากมาย ทั้งนักเรียนที่จบการศึกษาและผู้ปกครองที่มาร่วมงานเป็นกำลังใจให้กับบุตรหลานของตนกันอย่างมากมาย เธออดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาเมื่อมองใบหน้าของพวกเขาเหล่านั้นที่แสดงออกถึงความสุขกันอย่างล้นปรี่

เธอและต้าเขียนเดินไปยังแบ็คดรอป [Back drop] ของงาน ซึ่งต้องเข้าคิวต่ออีกสามสี่คิวเพื่อเข้าไปถ่ายภาพเก็บไว้เป็นความทรงจำที่ดี ซึ่งมีช่างภาพของโรงเรียนพร้อมอยู่แล้ว

ต้าเขียนหันมามองเธอที่เดินเข้าไปถ่ายภาพเดียวกับแบ็คดรอป ก่อน รอช่างภาพส่งสัญญาณเรียกเขาเข้าไปเพื่อเก็บภาพความทรงจำระหว่างเขาและเธอไว้

“ครั้งต่อไป คงเป็นฉันสินะที่จะเป็นฝ่ายยินดีกับพี่” ต้าเขียนหันไปยิ้มเล็กๆ กับเธอในขณะที่เธอเองก็หันไปมองเขาอยู่ก่อนแล้ว และกลายเป็นว่าภาพนั้นได้ถูกบันทึกลงหน่วยความจำล่องของช่างภาพ

ไว้อย่างเหมาะเจาะเมื่อช่างกล้องรู้สึกว่าเป็นธรรมชาติของพวกเขาช่างนำตูดสายตาคบรอบข้างไม่เว้นแม้แต่ตัวเขาเอง

เมื่อการเก็บภาพความทรงจำเสร็จสิ้นนาเดียร์จึงเดินไปลงชื่อให้กับเจ้าหน้าที่ช่างภาพ ก่อนที่จะเดินกลับไปที่ตำแหน่งอีกครั้ง

“นาเดียร์” เสียงเรียกแสนคุ้นเคย

“เฟย่า” นาเดียร์ทักทายเพื่อน เฟย่าที่เดินเข้ามาใกล้ทักทายตัวเขียนเช่นกัน

“สวัสดิ์คะแซม”

“สวัสดิ์” ตัวเขียนทักทายกลับตามมารยาท และนั่นทำให้เฟย่ารู้สึกเหมือนหมอง สายตาดำเขียนไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรในนั้นเลย ทั้งๆที่เขารู้ว่าเธอชอบเขา และเธอก็โดนปฏิเสธไปแล้ว แต่ทำไมนะเขาถึงยังเป็นที่ต้องการของหัวใจเธอยิ่งนัก “เชิญตามสบายนะ เดี่ยวฉันไปนั่งเลยแล้วกัน”

ตัวเขียนโน้มหน้าลงใกล้นาเดียร์กระซิบแผ่วเบาเมื่อรอบข้างเสียงผู้คนดังมากกว่าปกติ นิสัยอันเป็นปกติของเขาคือไม่ชอบพูดเสียงดังเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว การกระทำแบบนี้ถ้าคนอื่นที่ไม่รู้จักสองคนนี้ก็คงคิดได้แบบเดียวคือทั้งสองคนมีความสัมพันธ์พิเศษกันอย่างแน่นอน

“อืม” นาเดียร์หันไปยิ้มกับเขาก่อน “เราไปกันเถอะ” และหันมาพูด กับเฟย่าที่ยืนข้างเธอที่สายตาของเฟย่ามองแต่ตัวเขียนไปตลอดการย่างก้าวที่แยกจากไปของเขา

“นาเดียร์ เธอตัดสินใจเรื่องหอเธอยัง?” นาเดียร์เหวอๆกับคำถามนั้นของเฟย่า เพราะเธอรู้สึกผิดที่เธอไม่ได้เอาไปคิดต่อ แคंबอกดำเขียนไปแล้ว ซึ่งจะว่าไปเธอเองก็ไม่ได้อยากย้ายออกไปเลย

“เอ่อ!...ฉันบอก ต้า...เอ่อ...แซมไปแล้ว แต่เขายังไม่ได้ให้คำตอบ เฟย่าเธอไม่โกรธฉันนะ”

“อ้อ! ไม่เลยฉันก็แค่ถามนะ แต่นาเดียร์เธอพูดเหมือนว่า เธอไม่ได้อยากย้ายออกมา” นาเดียร์หลบตา เพราะนั่นเป็นความรู้สึกจริงของเธอ เธอไม่ได้อยากย้ายจริงๆ สำหรับเธอไม่ถนัดที่จะไปอาศัยอยู่ร่วมกับคนอื่น ชีวิตเธอมีแต่พ่อมาตลอด และตอนนี้เธอมีดำเขียนแล้ว ‘พี่ชาย’ เธอไม่ใช่คนที่เปิดรับใครเข้ามาในชีวิตได้ง่ายๆ เฟย่าเป็นเพื่อนถึงแม้จะสนิทที่สุดก็ตามที่แต่เฟย่าก็เป็นเพื่อน เพื่อนที่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิต และเพื่อนที่ไม่ได้เข้าใจเธอเหมือนกับดำเขียน ตอนนี้เขากลายเป็นส่วนใหญ่ของชีวิตเธอไปแล้วอย่างไม่รู้ตัวเพียงแค่หนึ่งปีเท่านั้น ความรู้สึกนี้เธอไม่ปฏิเสธเลยว่าเขารู้จักเธอยิ่งกว่าที่เธอรู้จักตัวเองเสียอีก หนึ่งปีที่ผ่านมาทำให้เธอวางใจที่จะมีเขาแบบนี้ เขาเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของเธอไปแล้ว ‘ดำเขียน’

“เอ่อ...ขอโทษครับ” นาเดียร์และเฟย่าหันไปตามเสียงทักทายนั้นชายหนุ่มที่ถูกสองสาวหันมามอง ยิ้มออกมาเล็กน้อย

“คุณทักเราสองคนหรือคะ?” เป็นเฟย่าที่ถามกลับ

“เอ่อ! ก็ไม่เชิงครับ ผมมาพบคุณสู่ถึง” นาเดียร์มองชายตรงหน้าอย่างสนใจมากขึ้นที่มีไม่มากนักที่ใครจะรู้จักชื่อจีนของเธอ ‘สู่ถึง’
รุ่งอรุณทัย 镜幻情人

“ฉัน” นาเดียร์ขึ้นมาที่ตัวเองอย่างแปลกใจ และพิจารณามองชายตรงหน้าอีกครั้งว่าเธอจะรู้จักเขามั้ย ดูยังไงก็ไม่ใช่ลูกครึ่ง แต่เธอออกเสียงชื่อเธอได้อย่างชัดเจนและบางอย่างทำให้เธอคิดว่าชายตรงหน้ารู้ภาษาจีนกลางด้วย

“ครับ ผมไบรอัล ท่านหยางส่งผม...เอ่อ...คุณ!!!!” ไบรอัล พูดได้เพียงแค่นั้น เพียงแค่นามของใครคนหนึ่งหลุดออกมา ทำให้นาเดียร์คว้ามือเฟย่าและวิ่งเข้ากลุ่มฝูงชนไปอย่างรวดเร็ว

เฮ้อออออ! นาเดียร์หอบหายใจ เมื่อเธอเอาแต่มุดๆแทรกฝูงชนไปให้ห่างจากคนนั้น

“นาเดียร์...มันเรื่องอะไร?” เฟย่าที่หอบหายใจด้วยเหมือนกันพยายามเค้นเสียงถามออกมา

นาเดียร์ที่ก้มหน้าหอบหายใจอยู่อย่างแปลกใจว่าแค่การเดินทางเร็วแค่นั้นทำไมเธอถึงรู้สึกเหนื่อยเกินความจำเป็นนะ แค่นั้นเธอตกใจมาก

“ไม่รู้” เฟย่ามองนาเดียร์อย่างเหลือเชื่อกับคำตอบ แต่ไม่ทันที่เฟย่าจะเค้นคำตอบเพื่อสนองความอยากรู้ของตัวเอง เสียงประกาศเรียกก็ดังขึ้นมาเสียก่อน เสียงเรียกรวมตัวของนักเรียน

นาเดียร์หันมา เมื่อเสียงประกาศชื่อของเธอ ดังขึ้นนั่งอยู่หัวแถวที่สี่ ไม่ต้องเสียเวลาต้องมองหา นัก สำหรับเธอแล้วเขาโดดเด่นยิ่งรุ่งอรุณทัย

镜幻情人

นัก รอยยิ้มตอบแทนด้วยรอยยิ้ม ของพวกเธอทั้งสองที่จู่ๆสิ่งแวดล้อมรอบข้างก็เหลือเฟือเพียงเขาและเธอ

“ยินดีด้วยนะ”

“ขอบคุณค่ะ” นาเดียร์รับสิ่งที่ผู้มอบ มอบให้พร้อมจับมือตามประเพณีการปฏิบัติ แต่เมื่อเธอเดินลงจากเวที คน คนที่เธอวิ่งหนีมาเมื่อก่อนนี้เขายืนอยู่ ข้างกายเขาคืออดีตอาจารย์แนะแนวของเธอเอง

“นาเดียร์ มากับผมหน่อยได้มั๊ย?” อาจารย์แนะแนวเข้ามาพูดกับเธอ

“เอ่อ!...” นาเดียร์อีต๊อด สายตามองเลยไปอีกคน

“ว่าไง?” นาเดียร์เงยหน้าขึ้นเมื่อถูกถามย้ำ

“ต้องขอโทษนะค่ะ คือว่าหนูอยาก อยากร่วมยินดีกับเพื่อนๆตอนนะค่ะ ไม่สะดวกในตอนนี้” อาจารย์แนะแนวมองเธอ แต่แล้วบางอย่างทำให้เขาต้องยิ้มและพยักหน้า และผายมือให้เธอเดินแยกจากไป

นาเดียร์ที่เดินแยกออกมาแล้ว เธอหันกลับไปมอง อาจารย์กำลังพูดอะไรสักอย่างกับผู้ชายคนนั้น ไบรอัล คือชื่อเขา เธอเร่งฝีเท้ากลับไปยังที่นั่งเดิมของเธอ ซึ่งตอนนี้เธอไม่ได้ยินเสียงประกาศรายชื่อและสนใจพิธีจบการศึกษาเลยสักนิด เธอกำลังคิดว่าควรบอกเรื่องนี้กับต้าเชียนดีมั๊ย ทำไมนะ ทำไมถึงต้องตอนนี้ หนึ่งปีแล้วนะ ทำไมฟังจะตามมาหาเธอตอนนี้

“นาเดียร์ นาเดียร์”

“หือ!!!”

“เหม่ออะไรของเธอ ฉันถามว่าไปฉลองกันมั๊ย เพื่อนๆไปกัน เยอะเลย”

“ฉลองเหรอ...เอ่อ...ขอถาม...”

“ต้องขอผู้ปกครอง...นาเดียร์ เธอก็รู้ว่าถ้าเธอให้แซมเป็นคนตัดสินใจ พวกเราก็ไม่มีโอกาสได้ร่วมโต๊ะอาหารกับเธอเลยนะ” เฟย่าเอ่ยถึงความจริงเรื่องนี้

“เอ่อ!” นาเดียร์ได้แต่อึ้ง เธอจะบอกเฟย่าและเพื่อนๆ อย่งไรกันว่าเธอเข้าใจตำแหน่งดี เขาต้องรับผิดชอบอะไรอะไรมากมาย ถ้าเธออยากไป ตำแหน่งก็คงให้เธอไป แต่เขาอาจต้องไปกับเธอด้วย เพื่อไปดูแลเธอหรือไม่ก็ต้องคอยมารับส่ง แล้วนั้นก็ทำให้ตำแหน่งเสียเวลาอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน การเป็นนักศึกษาแพทย์ไม่ได้ง่ายเลย ซึ่งในอีกไม่นานเธอก็จะได้สัมผัสกับตัวเอง

“ไปนะ ไปกัน วันที่พวกเราพร้อมหน้ากันแบบนี้ คงมาไม่บ่อยนัก นาเดียร์ ฉัน และนานา เท่านั้นนะที่เรียนต่อในชิคาโก...” เฟย่าตอกย้ำแรง ต้องการคำตอบ เมื่อนาเดียร์ยังเงิบและครุ่นคิดอย่างเป็นกังวลมากไป

“พอแล้ว พอแล้ว...เฟย่า ทำไมนะฉันถึงไม่เคยชินกับการถือของเธอเลย...” เฟย่ายิ้มออกมาทันทีและคำตอบนั้นทำให้เพื่อนๆ ต่างยิ้มออกมาอย่างยินดี

“งั้นพวกเราไปเจอกันที่ร้าน XXX” เพย่าสรุป นาเดียร์ยิ้มและกล่าวขอตัว และทุกๆคนต่างแยกย้ายออกไปเพื่อกลับไปหาผู้ปกครองของตนและค่อยเจอกันอีกครั้งในเวลาที่นัด

“ต้าเซียน” เสียงของนาเดียร์เมื่อเธอเดินมาทางข้างหลังของเขา เขาแค่ยืนอยู่หนึ่งๆ เสียงคุ้นเคยทำให้เขาหันมาพร้อมรอยยิ้มเพียงเล็กน้อยของเขา แต่เขากลับได้รับรอยยิ้มที่กว้างของเธอกลับมา แต่เมื่อรอยยิ้มนั้นยังคงค้างอยู่นาน

“มีอะไรใช่ไหม?” นาเดียร์แลบลิ้นออกมาเล็กน้อย เมื่อถูกจับได้

“เพื่อนๆชวนไปฉลองกันนะ ไปนะต้าเซียน เพราะฉันรับปากเพื่อนๆไปแล้ว...ครั้งเดียว สักครั้งนะนะ” นาเดียร์ขยับเข้าไปใกล้ เมื่อยังไม่ได้รับคำตอบ พร้อมเข้าไปเกาะแขนเขาเขย่าเบาๆ

“ได้” ต้าเซียนตอบตกลงหลังจากเงยบอยู่สักพัก นาเดียร์ยิ้มออกมา อย่างมีความสุขอีกครั้ง “ฉันจะไปส่งและจะไปรับกลับหลังจากนั้นสองชั่วโมง ถ้าได้ตามนี้ ก็ไม่มีปัญหา...” ต้าเซียนเข้าใจ เพราะคงเป็นครั้งสุดท้ายที่เพื่อนๆที่เรียนด้วยกันมาจะได้มาเจอกันแบบนี้ เขาจึงอนุญาต

“ต้องรบกวนแล้วละ ขอขอบคุณนะคะ” นาเดียร์

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป

ติก ตัก ติก ตัก เสียงฝีเท้าของต้าเชียน ในโรงพยาบาลชิคาโก เขารีบมาที่นั่นที่หลังจากที่ได้รับแจ้งจากโรงพยาบาล

“แซม!” เฟย่าที่นั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน กับเพื่อนของนาเดียร์อีกสองสามคน

“พวกเธอฟังจะจบไฮสคูลเองนะ เรื่องตี่มเป็นสิทธิของพวกเขา...แต่ทำไมต้องให้นาเดียร์ตี่มด้วย” ต้าเชียนเสียงเคร่งเครียด เยือกเย็น ใส่เฟย่า แทบจะเป็นครั้งแรกเลยที่เขาเสียงดังกว่าปกติและพูดกับเฟย่ายาวๆ

“อะ...ขอโทษ พวกเราไม่รู้จริงๆ ว่านาเดียร์ตี่มไม่ได้ พวกเราผิดเองที่คะยั้นคะยอเธอ ทั้งๆที่เธอเองก็ปฏิเสธแล้ว” เฟย่าบอกความจริง น้ำตาไหลออกมาเพราะภาพที่นาเดียร์หมดสติไปต่อหน้าต่อตา ทำให้พวกเธอตกใจอย่างมาก

“กลับไปเถอะ” ต้าเชียนขบกรามแน่น หันไปทางอื่น เสียงขบไล่ที่เยือกเย็น ทำให้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นก้มหน้าลงอย่างสำนึกผิด

“ตะ...แต่”

“กลับไป” ต้าเชียนไม่ต้องการฟังอะไรทั้งนั้น เขาต้องการให้ทุกคนออกไปจากตรงนี้ ออกไปก่อนที่จะยับยั้งตัวเองต่อไปไม่ได้

เมื่อทุกคนที่เขาไม่ต้องการต่างก็จากไปตามความต้องการ ต้าเชียนทรุดนั่งลงกับพื้นหลังฟังกำแพงตรงข้ามกับประตูทางออกห้อง

จุกเงิน แขนทั้งสองวางพาดไว้บนเข้า ดวงตาจับจ้องมองไปที่ประตู มือทั้งสองกำแน่น ในใจเอาแต่กล่าวโทษตัวเองในใจ

“แซม” ชาลลอตที่เพิ่งเข้ามา กล่าวเรียกต้าเซียน

ต้าเซียนเงยหน้าขึ้นมาไม่มีคำพูดอะไร เขานิ่ง แต่ดวงตานั้นชัดเจนมาก ‘กลัว’ ชาลลอตโน้มตัวเพื่อจับแขนให้เขาลุกขึ้น

“อย่าคิดอะไรไปไกล นาเดียร์แข็งแกร่งมาก นั่นก็เพราะว่าเธอดูแลได้เป็นอย่างดี มันเป็นอุบัติเหตุ อย่าลืมนสิ!!! ไม่มีใครรู้ว่านาเดียร์เป็นอะไร แม้แต่ตัวเธอเอง...เหตุการณ์วันนี้ มันอาจจะเป็นสัญญาณให้เราทุกคนควรบอกความจริงกับเธอแล้วได้” ชาลลอตเอ่ยอย่างใจดี เพราะเขาเห็นกลุ่มเพื่อนๆ ของนาเดียร์ ต่างก็เดินคอดกจากไป

ต้าเซียนไม่มีความเห็นเพราะตอนนี้สำหรับเขาแล้ว เหมือนหัวใจของเขาหยุดเต้นไปแล้ว

ควับ!!!

ต้าเซียนขยับรวดเร็วไปยังประตู เมื่อเสียงประตูที่เขารอคอยเปิดขึ้นอีกครั้ง โจเซฟเดินออกมาพร้อมกับรอยยิ้ม

“ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอะไรต้องห่วงใจเลย นาเดียร์แค่ซ็อกไปนะ ร่างกายเธอไม่เคยเจอสิ่งแปลกปลอมที่มีผลต่อการเต้นของหัวใจ แอลกอฮอล์เข้าไปเพียงเล็กน้อย พักสักคืนก็กลับบ้านได้แล้ว” ชาลลอตยิ้มออกมา พร้อมกับตบไหล่ต้าเซียนเบาๆ

“อาหมอครับ ผมพานาเดียร์กลับไปพักที่บ้านตอนนี้อยู่ได้มั๊ยครับ”

“ไม่เห็นต้องรีบร้อนขนาดนั้น ที่นี่ก็มีห้องพัก” โจเซฟเอ่ย

“ผมยังไม่พร้อมที่จะให้เธอรู้อะไรตอนนี้ครับ” โจเซฟและชาลิตหันมามองกันทันที

“เข้าใจนะว่าเธอต้องการปกป้องนาเดียร์ แต่มันน่าจะถึงเวลาให้เธอได้รู้อะไรบ้าง เหตุการณ์วันนี้มันอาจเป็นสัญญาณเตือน”

“เรื่องนั้นผมทราบดีครับ แต่ผมขอเวลาก่อนนะครับ ผมจะดูแลเธอเองครับ...ผมขอร้องละครับ” ชาลิตกับโจเซฟหันมามองกันอีกครั้ง ทั้งสองเข้าใจสถานการณ์ของต้าเชียนดี แต่เวลาหนึ่งปีก็ทำให้ทั้งสองไม่เคลือบแคลงใจในตัวเขา จึงพยักหน้าและยินยอมตามคำขอนั้นในที่สุด

“ตกลง”

“ผมขอให้พี่พยาบาลไปช่วยผมคนหนึ่งนะครับ” โจเซฟพยักหน้าตามคำขอนั้นอย่างเข้าใจ

“เดี๋ยวให้ทางหัวหน้าเวิร์ดจัดการให้” ต้าเชียนขอบคุณ

镜幻情人

MY BROTHER

六

“ขอบคุณครับ” ต้า เขียนกล่าวกับพยาบาลเมื่อเธอออกมาจากห้องของนาเดียร์

“พี่ขอตัวกลับก่อนนะคะ” พยาบาลสาวกล่าวออกมาอย่างใจดี ต้าเขียนพยักหน้าและเดินไปส่งเธอที่ประตู และกล่าวขอโทษอย่างเกรงใจที่ไม่สามารถไปส่งเธอได้มากกว่านี้

ต้าเขียนเดินไปที่โซนครัวเปิดตู้เล็กๆ หยิบมะพร้าวสำเร็จรูปไม่ค่อยเหมาะเท่าไรที่เขาจะทานแค่มะพร้าว แต่เขาไม่อยากเสียเวลากับโภชนาการแค่ตัวเขาเองในตอนนี้ เขาจัดการกับมะพร้าวเพื่อให้พร้อมทานสำหรับตัวเอง สำหรับเขาแล้วเรื่องกินเขาไม่ได้ให้ความสำคัญมาก

เพียงแค่ครบก้าห่มตามหลักในแต่ละมือก็เพียงพอแล้ว แต่หนึ่งปีมานี้ เขาให้เวลาบางส่วนศึกษาเกี่ยวกับอาหารสำหรับนาเดียร์มาโดยตลอด เขาจึงกินแบบที่ นาเดียร์ต้องกิน มันกลายเป็นอาหารหลักของเขาไปเสียแล้ว

ต้าเขียนใช้เวลาในเรื่องของอาหารและเปลี่ยนชุดเป็นชุดนอนไม่ถึงชั่วโมง เขาเดินออกจากห้องนอนของตัวเอง ในมือมีหนังสือหนึ่งเล่ม และเดินไปยังห้องของนาเดียร์ เธอยังหลับอยู่แน่นอนว่าต้องเป็นแบบนั้น เขาขึ้นไปบนเตียงนั่งฟังหัวใจเธอนอนอยู่ข้างกายเขา ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะต้อง ยืมือออกมาเล็กน้อย ระหว่างเขากับเธอกำลังอยู่บนเตียงของกันและกันไม่ใช่เรื่องแปลก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนาเดียร์ที่จะไปนอนเล่นและอ่านหนังสือในห้องนอนเขาเสียมากกว่า ส่วนเขาจะมาอยู่ในห้องเธอเฉพาะตอนที่เธอป่วยเท่านั้น ซึ่งมีไม่กี่ครั้งเท่านั้น จะมีก็แค่ช่วงแรกที่พ่อของเธอและแม่ของเขาที่เสียไป ตอนนั้นเธอจะละเมอฝันร้ายอยู่ทุกคืน เป็นช่วงที่เขาและเธอต้องปรับตัวอย่างกะทันหันครั้งใหญ่ แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี

ต้าเขียนหันกลับมาสนใจหนังสือในมือเวลาผ่านไปนาน เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว อีกไม่กี่ชั่วโมงเธอก็จะตื่นในที่สุด เขากะชับผ้าห่มให้เธอก่อนลุกออกจากเตียง เขาเดินไปที่โหลยาตัวยาวอีกฟากของเตียงวางหนังสือไว้บนโต๊ะเล็กๆ และล้มตัวลงนอน เพียงไม่นานเขาก็เข้าสู่นิทรา

ในรุ่งเช้า ร่างบางบนเตียงเริ่มขยับเมื่อเจ้าของร่างรู้สึกตัว ดวงตามองสิ่งที่คุ้นตา เธอค่อยๆ ลุกจากเตียง ทำเหมือนทุกอย่างวันเก็บ ที่นอนและเดินเข้าห้องน้ำ สีสับนาที่ผ่านไปเธอเดินออกมาจากห้อง

“อรุณสวัสดิ์ต้าเชียน” นาเดียร์ทักทายเป็นปกติ

“อรุณสวัสดิ์” ต้าเชียนทักทายกลับตามปกติ สายตาแอบลอบมองนาเดียร์มากกว่าปกติ โดยไม่ให้เธอรู้ตัว

“ให้ฉันช่วยมั๊ย?” เธอเดินไปที่ครัวที่เห็นว่าเขายังเตรียมอาหารเช้ายังไม่เสร็จ

“หิวแล้วเหรอ?” นาเดียร์พยักหน้า

“คะ...ไม่รู้ทำไมตื่นมาเช้านี้ ถึงรู้สึกเหนื่อยและหิวมากเลย”

“ไปนั่งรอ เสร็จพอดีเลย”

“ฉันช่วยยกกับข้าวไปแล้วกัน” เขาพยักหน้า เข้านี้เป็นข้าวต้มก๊วย ที่เขาทำกับข้าวไว้สัอย่าง เธอยกกับข้าวทั้งสี่ไปวางที่โต๊ะ เขาจึงตักข้าวต้มสองถ้วยถือตามมา ทั้งสองนั่งประจำที่ของตนเหมือนทุกๆ เข้าที่เป็นกิจวัตรของพวกเขา นาเดียร์กล่าวบทสวดอย่างรวดเร็วและลงมือทานทันที

ต้าเชียนลุกจากเก้าอี้ เมื่อเวลาของมือเข้าผ่านไปสักพัก เขาเดินไปที่ครัวและเดินกลับมาพร้อมกับข้าวต้มในมือเขาวางไว้ให้เธอเมื่อขามแรกหมดแล้วพอดี

“ขอบคุณค่ะ” นาเดียร์กล่าวออกมา และจัดการขามที่สองต่ออย่างไม่ว่าตอน ต้าเขียนลอบมองและความพึงพอใจเกิดขึ้นในใจเงิบๆไม่เป็นไรแล้วจริงๆ ต้าเขียนคิดในใจ

ต้าเขียนลุกจากเก้าอี้อีกครั้ง เมื่อตัวเองกินเสร็จแล้ว เขาเดินเข้ามาในครัวอีกครั้ง และเดินออกมา ในมือถือแก้วที่บรรจุน้ำอุ่นๆ ควันลอยออกขึ้นมา

“ค่อยๆดื่มนะ” เขาวางแก้วนมสดร้อนๆ ให้เธอ

“โอ้มเพียง!!!” เขามองเธอที่พนมมือต่อหน้าแก้วนมสักแป๊บเหมือนเธออธิฐานอะไรอยู่

“ปนะอะไร?” เขาถามเสียงราบเรียบ ขณะที่ยกแก้วน้ำเปล่าของตัวเองขึ้นดื่ม

“ฉันสวดขอต่อพระเจ้าให้พี่เป็นโสด...!!!”

อืมมม!!! ต้าเขียนส่ายหน้าที่กำลังจะกลืนลงคอ กับประโยคของเธอ

“อะ...อะไรนะ!!!”

“ก็แฮมมม...ก็ฉัน แค...” นาเดียร์อ้าๆอึ้งๆ “...ฉันคิดว่าตัวเองกำลังอิจฉา...เธอผู้โชคดีคนนั้น จนฉันไม่อยากให้มีเธอคนนั้นเลยนะสิ”

ต้าเขียนคิ้วขมวดมองเธอนิ่ง หลังจากที่เขาเห็นว่าเธอเลิกน้อย “ไร้สาระ...” เขาพูดแค่นั้น ก็ลุกจากเก้าอี้อีกครั้ง เขารีบซ่อนภาชนะเปล่าบนโต๊ะเพื่อเอาไปล้างอย่างรวดเร็ว

“ตรงไหนที่ไร้สาระ” นาเดียร์บ่นพึมพำเบาๆ แต่เสียงนั้นก็เข้าหูของคนที่เดินห่างไปแล้ว

“ไร้สาระก็ตรงที่เรากำลังจินตนาการตัวเองไงละ” ต้าเขียนคิดในใจเงิบๆ

“บ้ายบาย” นาเดียร์โบกมือให้กับต้าเขียน ที่หน้าประตูทางออกทำไม ทำไมนะ! เธอถึงรู้สึกว่ต้าเขียนแปลกไปนะ เหมือนเขาไม่อยากจะออกไปยังงั้ไม่รู้ เขามีเรียนก็ต้องออกไปเหมือนปกติสิ!!

“เอ่!!!!...ทำไมถึงรู้สึกแปลกๆนะ” นาเดียร์หยิบหนังสือที่อ่านค้างไว้มาอ่านต่อ แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆนะ

Grrrr Grrrr เสียงเรียกเข้าทำให้นาเดียร์กลับสู่ปัจจุบัน สายตามองเบอร์ที่ปรากฏหน้าจอ ‘ไม่รู้จ๊ก’

“สวัสดีค่ะ” นาเดียร์กดรับ กล่าวอย่างสุภาพ

“สวัสดีครับ คุณส่วยถึง ผม.....” ตู๊ดตด ตู๊ดตดด นาเดียร์กดวางสายและปิดเครื่องอย่างรวดเร็ว เมื่อเสียงกล่าวหลังคำทักทาย

“คุณ?” ต้าเขียนมองคนตรงหน้าที่มารอพบเขา

“สวัสดีครับ ผมไบรอัล”

“เราไม่รู้จ๊กกัน”

“ครับ เราไม่รู้จักกัน แต่คุณคงรู้จักท่านหยาง!” ต้าเชียนมองไบรอัล ความตึงเครียดรอบตัวเกิดขึ้นมาทันที ไบรอัลมองตอบกลับใบหน้าที่ยเรียบนิ่งของต้าเชียน....

“ต้าเชียน” นาเดียร์ขานเรียกคนที่เพิ่งกลับมา

“อืม” ต้าเชียนขานรับเหมือนอย่างเคย เขาวางเป้ไว้ที่โซฟา และเดินไปที่ครัวทันที นาเดียร์ตามเข้าไปหาระยะประชิด

“ต้าเชียน” เธอขานเรียกอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา เธอคิดมาตลอดทั้งวันแล้วว่า จะบอกเรื่องของไบรอัลให้ต้าเชียนรู้ดีมั้ย ถึงแม้จะยังไม่ได้อยู่กับไบรอัล แต่ทำไมไม่รู้ เธอมีลางสังหรณ์ที่ทำให้ไม่สบายใจเลย

ต้าเชียนไม่ได้ขานรับแต่เขาหันกลับมามอง ว่าเธอที่ต้องมีอะไรแน่ๆ หนึ่งในที่ดูแลเธอมา เขาต้องรู้จักเธอเป็นอย่างดี

“เอ่อ!...” นาเดียร์อ้าอึ้ง พอเอาเข้าจริงเธอกลับพูดไม่ออก “ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนซะงั้น “...เมื่อวานนี้ มีคนคนหนึ่ง เขาชื่อไบรอัล...”

ต้าเชียนขบกรามแน่นแค่ได้ยินชื่อ ทำให้เหตุการณ์เมื่อตอนบ่ายย้อนกลับมาทันที

“...ผมคิดว่า คุณคงรู้จักประสงค์ของการพบครั้งนี้ของเรา”

“ไม่รู้” ต้าเชียนตอบ และหันไปมองทางอื่น เพื่อปกปิดบางอย่างในสายตาของตัวเอง ไม่ให้คนเบื้องหน้าได้เห็น ถึงแม้เขาจะมองออกก็ตามที่

“ไม่เป็นไรครับ...ผมขออนุญาตชี้แจงหน่อยนะครับ” ไบรอลล์ยิ้ม
ยังคงรักษาสถานการณ์ไว้ “...ท่านหยางต้องการหลานสาวของท่านคืน
ครับ”

“ผมขอตัว” ต้าเชียนกล่าวพร้อมลุกขึ้น

“ไม่ฉลาดเลยนะครับ คุณจะหลบเลี่ยงเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้ไปทำไม
ผมว่ามันถึงเวลาแล้วที่พวกเราต้องทำเรื่องนี้ให้ถูกต้องนะครับ” ต้า
เชียนไม่หันกลับมา เขาขยับเดินต่อทันทีเมื่อไบรอลล์พูดจบประโยชน์

“ต้าเชียน ต้าเชียน...” ต้าเชียนหันกลับมาสนใจนาเดียร์อีกครั้ง

“ไม่หิวเหรอ?” นาเดียร์กระพริบตาปริบๆ กับคำพูดของต้า
เชียน

“พี่ไต้ยิ่นที่ฉันบอกไปมั๊ย?”

“ไต้ยิ่น...กินก่อนเดี๋ยวค่อยคุยกัน” น้ำเสียงของเขาทำให้เธอได้
แต่พยักหน้ารับซ้ๆ และเดินไปยังตู้เก็บขามเพื่อหยิบพวกมันออกมา
จัดโต๊ะตามปกติ ในขณะที่จัดโต๊ะไปก็อดคิดไปด้วยไม่ได้ว่า ชื่อไบรอลล์
ไม่ทำให้เขาแปลกใจเลยหรือว่าเขาสองคนจะได้เจอกันแล้ว ท่านหยางที่
ไบรอลล์เอ่ยถึงก็คือปู่ของเธอนั่นเอง เขาต้องการอะไรจากเธอนะ ปีหนึ่ง
แล้วนะผ่านมาหนึ่งปีแล้วนะ

“ต้าเชียนพี่จะไม่ทิ้งฉันไฉ้มั๊ย?” เธอพิมพ์เบาๆกับตัวเอง
พร้อมแอบลอบมองเขาที่กำลังทำอาหาร

เมื่อเวลาอาหารเย็นสิ้นสุดลง เธอและเขายังนั่งอยู่ที่โต๊ะเหมือน
อย่างเคย เมื่อมีเรื่องที่ต้องคุย

“เกิดอะไรขึ้น?” ต้าเขียนเป็นฝ่ายเปิดฉากถาม

“ผู้ชายคนนั้น คนที่ชื่อไบรอัล...” นาเดียร์ตัดสินใจเล่ารายละเอียดเท่าที่เธอเห็นและเจอให้เขาฟังทั้งหมด “ทำไมนะจู่ๆ คุณปู่ถึง
ฟังจะมาตามหาฉัน...”

! เขาเงียบ ไม่สบตาเธอ ผลึบ! แต่เขาลุกจากเก้าอี้อย่างรวดเร็ว

“ขอตัวก่อน”

“ต้า...” นาเดียร์ลุกจากเก้าอี้ จะเรียก...แต่เธอก็หยุดคำเรียก
นั้น ได้แต่ปล่อยให้เขาเดินกลับเข้าห้องไป

ต้าเขียนที่ปิดประตูห้องของตัวเองแล้ว เขายังยืนฟังประตูอยู่
เงียบๆ หวลนึกถึงเมื่อหนึ่งปีก่อน

“พ่อ ฮือออ พ่อ หนูจะอย่างไร หนูไม่เหลือใครแล้ว พ่อจำ
ฮือออ” ต้าเขียนหยุดชะงักท่า เมื่อเสียงร้องไห้ปริ้มแทบขาดใจของ
นาเดียร์ดังกึกก้อง ตรงหน้ารูปหยางถึงฮ่าวพ่อของเธอนั่นเอง “หนูจะ
ทำอะไรดีคะ...”

ป๊อก ป๊อก ตอนนั้นเขาแก่งทำเสียงดัง และเสียงนั้นทำให้เธอ
รีบปาดน้ำตาและหยุดเสียงร้องไห้ของตัวเองอย่างรวดเร็ว เธอก้มหน้า
หลบสายตาของเขา

“มีเรื่องต้องปรึกษากัน” เขาพูดเป็นการเป็นงานกับเธอในตอนนั้น ตั้งใจทำเป็นไม่เห็นร่องรอยความเสียใจบนใบหน้าของคนตรงหน้า

“ปรึกษา?”

“อืม”

“เรื่องอะไร?”

“เรื่องของเราสองคนต่อจากนี้...อะ แฮมมม” ต้าเขียนกระแอมเพื่อปรับเปลี่ยนให้หน้าเสียงเป็นจริงเป็นจังมากกว่าเดิมเข้าไปอีก

กลับสู่ปัจจุบันนาเดียรัยยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร เธอเองก็กำลังหวนคิดถึงเหตุการณ์วันนั้น หลังจากที่เธอเคັงอย่างหนัก เมื่อเสร็จเรื่องพิธีฝังพ่อของเธอและแม่ของต้าเขียน วันนั้นเธอร้องไห้อย่างหนักตามลำพัง แต่จู่ๆ ต้าเขียนก็เดินเข้ามา “มีเรื่องจะปรึกษา” คำพูดนั้นทำให้หลังจากวันนั้นเขาก็ทำให้เธอไม่เคยต้องร้องไห้อีกเลย เขาไม่ได้โธหรือปลอบอะไรเธอเลย แต่ทำไมนะเธอถึงไม่ร้องไห้อีกเลย

แต่เขาแค่บอกว่าต่อจากนี้ไป เขาและเธอจะอย่างไรต่อไป หลังจากวันนั้น เธอก็มีติวเตอร์ มีคนทำอาหารที่เมนูและรสชาติที่ดีกว่าพ่อทำให้กินเสียอีก อันนี้ขอซื้อสัตย์กับตัวเอง พ่อไม่ว่าหรอกใช่ไหม ต้าเขียนไม่ว่าจะทำอะไรก็เก่งและออกมาดีเสียทุกอย่าง เขาเข้มงวดกับเธอมากในเรื่องเรียน จนเธอสามารถเข้าเรียนต่อแพทย์ได้ในที่สุด แต่เขาไม่ใช่เพื่อนคุยที่ดีนัก เพราะเขาแทบไม่พูดเลยในแต่ละวัน แต่เขากลับเป็นผู้ฟังที่ดีเยี่ยม และชี้แนะเธอได้อย่างน่าประทับใจ

รุ่งอรุณททัย

镜幻情人

ก๊อก ก๊อก ต้าเขียนหันไปที่ประตู เมื่อเสียงเคาะจากด้านนอก มีแต่เสียงเคาะ คนเคาะไม่ได้พยายามที่จะเปิดเข้ามา ต้าเขียนจึงเงย

“ต้าเขียน พี่จะไม่ ไม่ ไม่ให้ฉันไป ไปอยู่กับคุณปู่ไหม” เสียง พิมพำหน้าประตูที่ตั้งกว่าปกติ แต่เมื่อมันต้องผ่านประตู จึงทำให้เสียง นั้นเบาบางลง แต่เขาก็ได้ยินอย่างชัดเจน

“มันเป็นสิ่งที่ฉันต่อสู้และทำมาตลอดหนึ่งปี” ต้าเขียนพิมพำ เบาๆกับตัวเองเสียมากกว่า ซึ่งไม่มีทางที่คนข้างนอกจะได้ยินเลย

“คุณอาครับ ได้โปรดช่วยรับรอง ให้ผมด้วยเถอะครับ” ต้าเขียน เมื่อหนึ่งปีก่อน เขานั่งอยู่ตรงหน้าโจเซฟ และชาลิต

“แซม เธอรู้เรื่องของนาเดียร์มั๊ย?”

“ผมทราบดีครับ”

“ไม่ถ่ยเลยนะที่จะดูแลเธอ และต้องดูแลเป็นอย่างดี เธอจะต้อง เรียนนะแซม เรียนแพทย์ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย” โจเซฟพูดถึงข้อเท็จจริง ที่คนตรงหน้าและคนข้างๆ ต่างรู้ดี

“ผมทำได้ครับ ผมทราบดีว่าชีวิตของเธอไม่ใช่ที่ผมจะเอามา เสี่ยงเพื่อให้คุณอาทั้งสองได้เห็นที่ผมจะทำได้ ผมจะไม่ใช้และจะทำได้ แต่ผมทำได้ครับ ที่เช่ียงไ้เธอไม่คุ้นเคยกับใคร ตอนนี้มีแค่ผมเท่านั้นที่ จะทำให้เธอไม่เครียด เธอรู้จักแค่ผม...ได้โปรดเถอะครับ”

“พวกเราเชื่อเธอนะ เราสองคนรู้จักเธอมาไม่นานมาก ในเวลา ช่วงสั้นๆ เธอทำให้พวกเรารวมถึงพ่อของนาเดียร์เห็นว่าเธอเป็นคนที่ รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

น้ำหนักเยอะมาก มากเสียจนพวกเราไม่คิดว่าจะเห็นในเด็กอายุเพียงแค่นี้...เออละ เราสองคนจะช่วยเธอเอง เพราะถ้าคนเดียวอยู่ในการดูแลของเธอ จะทำให้หลานสาวของเราสองคนมีความสุข...” ซาลิออตพูดออกมาและโจเซฟเองก็ยิ้มและพยักหน้าเห็นด้วย

“ขอบคุณครับ”

“ไม่ใช่เธอ แต่เป็นพวกเรา ที่ขอเป็นตัวแทนถึงฮ่าว ขอบคุณเธอจากใจจริง” ต้าเชียนแค่พยักหน้ารับตามมารยาท แต่ใครเล่าจะรู้ว่าจริงๆแล้วเขาอาจจะเห็นแก่ตัวเองก็ได้

ต้าเชียนทรุดลงนอนบนเตียง ดวงตาเหม่อมองเพดาน สมองครุ่นคิดอย่างเป็นกังวล ในเมื่อตัวเขารู้ดีว่าท่านหยางคงเอาจริงแล้วเป็นแน่ต่อจากนี้ไป

เช้ารุ่งขึ้น ต้าเชียนที่เพิ่งมาถึง XXX University Medical Center Hospital Tower ซึ่งวันนี้เขาต้องเข้ามาเรียนที่นี่แล้ว หลังจากนั้นเป็นส่วนใหญ่ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา แต่ที่ทำให้สีหน้าเขาเปลี่ยน คือ คนที่นั่งอยู่ ‘ไบรอัล’

“สวัสดีครับ” ไบรอัล เป็นฝ่ายเดินมาทักทายต้าเชียน

“สวัสดีครับ...ผมมีเรียน”

“ครับผมทราบ...แต่อีกครั้งชั่วคราวอย่าพยายามพลัดหรือหลบหลีกอีกเลยครับ มันไม่ดีต่อตัวคุณนะครับคุณต้าเทียนเชียน...”

“เธอต้องอยู่ภายใต้การดูแลของผม”

“ในฐานะอะไรไม่ทราบ คุณส่วยถึง เธอมีญาติผู้ใหญ่ นะครับ คุณไม่มีสิทธิที่จะเป็นผู้ปกครองเธอด้วยซ้ำ”

“พ่อของเธอกับแม่ของผม แต่งงานกันแล้วนะครับ” ไบรอัลยิ้ม ออกมากับคำพูดนั้น

“ผมไม่คิดว่าคุณจะไม่ทราบนะครับ ว่าพวกเขายังไม่ได้ผูกพันกันทางกฎหมาย เอกสารยังไม่ถูกรับรองจากสถานทูตเลยนะครับ และนั่นทำให้คุณกับคุณส่วยถึงไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลยสักนิด ถ้าในแง่ของกฎหมายแล้ว คุณเป็นคนอื่นสำหรับเธอนะครับ” ต้าเขียนเจียบทันที มีเธอที่เขาไม่รู้เรื่องนี้ เขารู้ แต่คนที่ไม่รู้คือนาเดียร์ต่างหาก และไบรอัลได้ตรวจสอบข้อมูลมาเป็นอย่างดี

“...และอีกอย่างนะครับ ถ้าคุณไม่ยอมรับเหตุผลและความถูกต้อง คนที่เดือดร้อนไม่ใช่แค่เพียงคุณนะครับ คุณหม่ออีกสองท่านจะมีความผิดไปด้วยนะครับ...หวังว่าคุณคงไม่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่แบบนั้น น่าจะเป็นทางออกที่ดีกว่าในทุกๆฝ่าย” ไบรอัลพูดต่อในความจริงที่ต้าเขียนรู้ดี เขาปกปิดทุกอย่างอย่างแข็งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่านาเดียร์ไม่มีญาติแล้ว มีเพียงเขาเท่านั้นที่เป็นญาติของเธอ ถึงแม้ว่านาเดียร์จะอายุเป็นผู้ใหญ่ตามกฎหมายของอเมริกา แต่เธอก็ยังต้องมีผู้ปกครองอยู่ดี

镜幻情人

MY BROTHER

七

นาเดียร์น้ำตาไหลอาบแก้มอย่างต่อเนื่อง เมื่อได้ยินทุกอย่างผ่านทางโทรศัพท์ที่โบรอัลโทร.เข้ามา เขาเปิดสายทิ้งไว้ บทสนทนา ระหว่างเขาและต้าเชียนเธอได้ยินทุกคำ ทำให้เธอถึงไม่รู้มาก่อนเลยว่า ต้าเชียนทำอะไรบ้าง เธอไม่ได้ผิดหวังกับสิ่งที่เขาทำลงไปเลยสักนิด แต่เธอกำลังจะทำให้เขาเดือดร้อน

“พ่อจ๋า บอกหนูที่ว่าหนูต้องทำอะไรดี หนู หนูไม่อยากไป ไปจากต้าเชียนเลย...แต่ถ้าหนูไม่ไป ต้าเชียนจะต้องเดือดร้อนรวมถึง พวก อามมอด้วย”

“คุณสู่ยถึง!” เสียงเรียกตามสาย ทำให้หน้าเดียร์หุบโทรศัพท์ขึ้นมา

“คะ”

“ขอโทษที่ต้องทำแบบนี้ครับ แต่มีวิธีนี้เท่านั้นที่คุณจะเข้าใจและเชื่อทุกอย่างที่เกิดขึ้น”

“เข้าใจแล้วคะ”

“ผมจะจัดการทุกอย่างให้เร็วที่สุดครับ คุณจะไปเรียนต่อคณะแพทย์ที่มหาวิทยาลัยในเชียงใหม่”

“ฉันไม่ต้องการเรียนต่อแพทย์แล้ว”

“ทำไมละครับ ทางมหาวิทยาลัยที่นั่นยินดีมากเลยครับ จากผลการเรียนของคุณมันน่าจะเสียตายนะครับ”

“ได้โปรดทำตามที่ฉันขอบ้างเถอะคะ” เธอตอบกลับอย่างสิ้นหวัง

“ครับ เข้าใจแล้วครับ”

“อีกอย่างนะคะ เรื่องนี้ขอเป็นความลับนะคะ...และฉันจะพร้อมเดินทางในอีกหนึ่งเดือน”

“เรื่องเป็นความลับผมเข้าใจและตกลงตามนั้น แต่หนึ่งเดือนแบบนี้จะทำให้คุณไม่ทันต่อการเปิดภาคเรียนนะครับ...”

“ฉันแค่ขาดเรียนสัปดาห์แรกเองไม่ใช่เหรอคะ”

“ครับผมจะแจ้งให้ท่านหยางทราบ และจะจัดการตามที่คุณขอ นะครับ”

รุ่งอรุณแท้

镜幻情人

“ขอบคุณค่ะ...หวังว่าหลังจากนี้คุณจะไม่มาให้พวกเราต้องลำบากใจนะคะ”

“ครับ”

“ขอบคุณค่ะ” นาเดียร์กดวงสาย ดวงตาพร่ำเลือนกับสิ่งที่เกิดขึ้น หนึ่งเดือน เธอจะมีตำเขียนเคียงข้างอีกหนึ่งเดือนเท่านั้น

“ตำเขียน ทุกวินาทีนี้ไป ฉันจะเก็บทุกอย่างระหว่างเราไว้” นาเดียร์มองไปรอบๆ ที่นี้ ที่เธอและตำเขียนอยู่ด้วยกันมา หนึ่งปีที่เธอได้รับการดูแลเอาใจใส่มาอย่างดี อีกหนึ่งเดือนหลังจากนี้มันจะไม่มีอีกแล้วสินะ ความคิดนี้ทำให้เธอกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่อีกครั้ง

ฮือออ ฮือออ ฮือออ เสียงร่ำไห้ดังออกมาอีกครั้ง หลังจากที่ย่างก้าวไปนานกว่าหนึ่งปี ทำไมมันถึงแสนทุกขใจ ล้นเสียใจ ได้ถึงเพียงนี้

นาเดียร์ปาดน้ำตาบนใบหน้า เมื่อเธอให้เวลากับการร้องไห้มานานมากไปแล้ว วันนี้เป็นวันที่ต้องซื้อของเข้าบ้าน ถ้าตำเขียนอยู่เราก็จะไปด้วยกัน แต่วันนี้เขาไปเรียนเธอมีรายการที่ต้องซื้ออยู่แล้ว อาหารของสด ตำเขียนสอนเธอไว้แล้วไม่ได้ยากนัก เธอก็แค่ไปที่ร้านร้านที่เป็นร้านประจำของพวกเธอ แน่่อนว่าต้องผ่านการรับรองจากตำเขียนแล้วเท่านั้น ร้านขายปลา เจ้าของร้านรู้จักกับพวกเธอเป็นอย่างดี

นาเดียร์ที่ออกมาข้างนอก สายตามองไปยังร้านเสื้อผ้าสำหรับผู้ชาย ใบหน้าที่เศร้าหมองมาตลอดจู่ๆ ใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้ม เธอเดินเข้าไปในร้านเสื้อผ้าผู้ชายนั้น

“สวัสดีค่ะ” พนักงานต้อนรับกล่าวทักทาย

“สวัสดีค่ะ ขอเดินเลือกก่อนนะคะ” นาเดียร์ตอบกลับอย่างแจ่มใส

“ค่ะ ไม่ทราบว่าคุณบุรุษท่านนั้นช่วงอายุประมาณไหนคะ จะได้แนะนำค่ะ”

“ยี่สิบห้าค่ะ” คำตอบของเธอทำให้พนักงานต้อนรับยิ้ม และผายมือไปยังเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับวัย

“ด้านนี้ค่ะ มีทั้งโทนอ่อนและโทนเข้ม” นาเดียร์ยิ้มและมองเสื้อผ้าตรงหน้า เหมาะกับตัวเขียนมาก ไม่ว่าจะเป็นโทนไหน ตัวเขียนสามใส่ได้อยู่แล้ว ความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบ ไม่ใช่แค่ส่วนสูงของเขาที่เธอรู้ ไซส์เสื้อ ไซส์กางเกง รองเท้า ทุกอย่างเธอรู้และจำได้เป็นอย่างดี และเบาะที่เขาใช้มันก็นานมากแล้วควรเปลี่ยนใหม่ เขามีเบาะเพียงใบเดียว เขาไม่นิยมเปลี่ยนกระเป๋าน้อยๆ ถ้าใบที่ใช้อยู่ยังใช้ได้เขาก็จะยังใช้ไปเรื่อยๆ แต่มันก็เก่ามากแล้วตามเวลา ควรเปลี่ยนได้แล้วและแน่นอนเบาะใบเก่าที่ยังใช้ได้ เธอก็ต้องเอาไปบริจาค รวมถึงเสื้อผ้าของเขาด้วย ไม่งั้นถ้าในตู้มีเสื้อผ้าเยอะเกินไป ตัวเขียนจะไม่ชอบใจเลยเมื่อคิดได้แบบนั้น นาเดียร์จึงเลือกเสื้อผ้าให้กับเขาอีกหลายชุด

“ขอบคุณนะคะ” พนักงานกล่าวขอบคุณพร้อมเปิดประตูให้กับลูกค้าที่ในมือหิ้วถุงหลายถุง นาเดียร์ยิ้มอย่างมีความสุข ของพวกนี้เป็นเงินของเธอเอง บัตรที่เธอมีพกติดตัวแต่ไม่เคยได้ใช้เลย เพราะด้าเขียนให้บัตรเสริมกับเธอไว้ เป็นบัตรให้เธอได้ใช้จ่ายเป็นประจำ เป็นเงินของเขานั่นเอง และไหนจะเป็นเงินสดที่เขาจะมามางให้เธอเป็นประจำทุกสัปดาห์ ซึ่งเธอเองช่วงที่จบไฮสคูลก็แทบไม่ได้ใช้สักเท่าไรนัก แต่จำนวนเงินและหน้าที่นั้นเขายังคงทำอยู่ แม้แต่การเติมเงินบัตรรถไฟฟ้า ด้าเขียนยังจัดการเอง...

เฮ้ยยยย นาเดียร์ถอนหายใจ แล้วแบบนี้ เธอจะเป็นอย่างไรต่อไป กับที่เชียงใหม่ ที่ที่ไม่มีด้าเขียน แน่แน่นอนว่าไม่ใช่เวลาที่ด้าเขียนจะย้ายไปเรียนต่อที่เชียงใหม่ได้เลย ถ้าย้ายไปได้ก็คงดี...นาเดียร์สายหน้าไปมา และร้องบอกตัวเองในใจให้เลิกคิด เลิกคิดในสิ่งที่เธอเห็นแก่ตัวได้แล้ว เธอเดินไปข้างหน้า ไปร้านขายกระเป๋า เป้ใบใหม่สำหรับด้าเขียน ที่เธอจะเป็นคนเลือกให้เขาซึ่งเขาต้องชอบมากแน่ๆ ไม่รู้ว่าจะไรทำให้เธอมั่นใจแต่ในโลกนี้นอกจากเธอแล้วไม่มีใครที่จะรู้จักเขาดี ยกเว้นตัวเขาเอง อีอิอิ

กรีก เสียงประตูด้านหลังที่ถูกไขเข้ามา ไม่อาจดึงความสนใจของ นาเดียร์ได้เลย เมื่อตอนนี้เธอกำลังรุ่มรวยกับการเคลียตู้เสื้อผ้าของด้าเขียน

ต้าเขียนคิ้วขมวดเข้าหากัน มองกล่องกระดาษขนาดย่อมตรงหน้าและห้องนอนของเขาประตูห้องถูกเปิดทิ้งไว้

“σύถึง” เขาเอ่ยเรียกคนที่อยู่ในห้องนอนที่ยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า

“อ้อ! ต้าเขียน กลับมาแล้วเหรอ เป็นไงบ้าง เซอร์ไพรส์มั๊ย?”

“รู้ตู้เสื้อผ้าทำไม?” เขายับเดินเข้ามาด้านในพร้อมสอบถามเสียงราบเรียบ

“เคลียตู้ให้พี่ไงละ เสื้อผ้าเก่าที่พี่ไม่ได้ใส่ แต่ยังใช้ได้ ฉันวางไว้อยู่บนเตียง พี่ดูอีกทีนะว่ายังต้องการตัวไหนไว้บ้าง เพราะที่เหลือฉันจะได้บริจาคนะ มันก็ยังอยู่ในสภาพดีทั้งนั้น แต่พี่ไม่ค่อยได้ใส่แล้ว...” ต้าเขียนหันไปที่เตียงนอน เสื้อกางเกงของเขาเกือบสิบชุดที่ถูกเอามาวางไว้บนเตียง และสายตาหันไปมองในตู้ เสื้อผ้าที่เขาไม่เคยเห็นแขวนจัดไว้เป็นอย่างระเบียบอยู่หลายชุด

“ไม่เป็นไร ก็บริจาคไปหมดที่เลือกมานั้นแหละ แล้วชุดใหม่...”

“ฉันไปซื้อมาให้พี่วันนี้ ฉันชักรีดพร้อมใส่ได้ทันที...และนี่...” นาเดียร์หยิบเบ้าใหม่ยื่นไปตรงหน้าเขา “ฉันว่าใบที่พี่ใช้อยู่มันก็เก่าแล้วเหมือนกัน”

ต้าเขียนรับเบ้ามาเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า เปิดอีกด้าน มันคือที่เก็บหมวกแก๊ป เขามองเบ้ากับหมวกของเขาหลายใบสลับกัน เบ้าใหม่กับหมวก

“จริงด้วย” นาเดียร์จึงเดินไปยืนข้างๆเขา มองเป้กับหมวกในตู้ และรอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า เธอเอื้อมมือเข้าไปในตู้พร้อมกับที่ดำเซียเนองก็ทำเหมือนเธอเช่นกัน...

อะ! เธอและเขาค้างชะงักร่างกายกันทั้งคู่ เมื่อศีรษะของทั้งสองคนสัมผัสกัน พร้อมกับมือที่เอื้อมมุ่งไปที่หมวกใบเดียวกัน

ดำเซียเนเป็นฝ่ายถอยออกมา เธอได้แต่ยิ้มเขินๆ แก้มแดงขึ้นมาเล็กน้อยและเป็นฝ่ายเอื้อมหยิบหมวกใบนั้นออกมาเสียเอง

“มันเข้ากันพอดีเลยนะ” เธอพูดออกมาพร้อมกับยื่นหมวกไปใกล้เป้ที่อยู่มือดำเซียเน

“ขอบใจ” เขารับหมวกและขยับเดินออกจากห้อง เดินไปที่โซฟา หยิบเป้ใบเก่าและถ่ายของใส่เป้ใบใหม่

“เอามา เดี่ยวฉันเอาเป้ใบเก่าไปทำความสะอาดเอง เดี่ยวจัดการใส่กล่องบริจาคไปเลย” ดำเซียเนยิ้มเล็กน้อยพร้อมกับพยักหน้า

“มือเย็น เป็นตั้มยำหัวปลา ทดแทนแรงที่เสียไปแล้วกัน” คราวนี้เป็นนาเดียร์พยักหน้ายิ้มอย่างเห็นด้วย เพราะทุกวันที่มีการไปซื้อปลามา พวกเธอจะได้หัวปลาสำหรับทำตั้มยำมาด้วย มันทั้งสดและอร่อยมากของเมนูอาหารจีน ซึ่งเขาเป็นเซียนในการปรุงรสเมนูนี้เลยละ เพราะเมนูนี้ของเขาไม่เพียงแต่อร่อยอย่างเดียว เขายังใส่สมุนไพรจีนบำรุงร่างกายให้กับเธอเป็นอย่างดี ง่ายๆคืออร่อยมากมาและดีต่อสุขภาพที่สุด

นาเดียร์ลอบมองต้าเซียนที่เดินไปที่ครัว เธอแก้งลิ้ม ลิ้มเรื่องที่ต้องนับถอยหลังเวลาแบบนี้ เวลาของเธอกับต้าเซียน

ต้าเซียนเองก็แอบลอบมองเธอ มีเธอว่าเขาจะไม่รู้สึกถึงความผิดปกติ ที่จู่ๆเธอก็ลุกขึ้นมาทำอะไรต่อมิอะไรให้เขามากมายเพียงนี้ อย่างเร่งรีบ ในเมื่อไบรอลตามหาเขาเจอ แล้วกับนาเดียร์ไบรอลจะไม่บอกอะไรเธอก็ยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ข้อมูลจะมากน้อยเพียงไหนเขาเองไม่อาจคาดเดาได้ แต่ในเมื่อเธอไม่กล่าวไม่ถามมันอีก ก็คงต้องปล่อยไปก่อน แค่นี้เท่านั้นที่เขาจะปล่อยไป เขากำลังหาทางออกกับเรื่องนี้อยู่ ทางออกที่เขาไม่มีวันชนะเลย และเขากำลังจะต้องพลัดพรากจากเธอ คำนี้มันตรงที่สุดเพราะมันคงเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งท่าทางของนาเดียร์บ่งบอกชัดเจนว่าเธอได้ตัดสินใจไปแล้ว

“ในบางครั้ง มันอาจถึงเวลาที่เราต้องบอกทุกอย่างให้เธอรู้ การจากกันวันนี้ เพื่อพบกันใหม่ในวันหน้าที่ดีกว่านี้ก็ได้” คำพูดของโจเซฟ หวลกลับเข้ามา

“ถ้านาเดียร์รู้เรื่องทั้งหมดจะต้องเข้าใจ และชอบใจเธออย่างมาก ตอนนี้เธอโตแล้ว พร้อมแล้วที่จะดูแลตัวเองด้วยตัวเองต่อไป...บอกทุกอย่างให้เธอได้รู้ อย่าให้เธอต้องจากไปแบบที่ไม่รู้อะไร มันไม่ดีต่อตัวพวกเธอทั้ง

สองคน”

“ทำไมผมถึงดูแลเธอต่อไม่ได้” ต้าเซียนพึมพำออกมาเบามาก แต่ก็ทำให้โจเซฟและซาล็อตได้ยิน

รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

“มันไม่ใช่ตลอดไปไม่ใช่เหวอ เธอสองคนสามารถกลับมาเจอกันได้ แต่ถ้าเธอไม่ไปตามความต้องการของปู่ของเธอ คนที่เดือดร้อนก็คือเธอนะถ้าเขียนไหนจะอนาคตของเธอ และแบบนั้นมันส่งผลกระทบกับนาเดียร์เช่นกัน เพราะฉันเชื่อได้เลยถ้าเกิดเรื่องไม่ดีกับเธอ นาเดียร์จะเสียใจไม่น้อยไปกว่าตัวเธอเลย...ปล่อยเธอไปพร้อมกับบอกความจริงกับเธอซะ มันจะดีทั้งกับเธอและนาเดียร์เอง”

บนโต๊ะอาหารเมนูต้มยำหัวปลา ซึ่งหลังจากกล่าวคำสวดจบแล้ว เธอและเขาก็ไม่ต่างกันนัก ที่เอาแต่คนน้ำซุบในถ้วยตรงหน้าต่างก็เหม่อลอย แม้นาเดียร์พยายามแล้วที่จะไม่คิดถึงมัน แต่ทำไมนะมันถึงแก้งลึงไปไม่ได้ ทำได้ไม่ง่ายเลย

“กินอาหารก่อน แล้วเดี๋ยวเรามาคุยกัน” ต้าเขียนจึงต้องเป็นฝ่ายเอ่ยออกมา

ต้าเขียนเดินเข้าไปในห้องนอนของตัวเองได้ไม่นาน เขาก็ออกมา พร้อมกับสมุดเล่มหนึ่งในมือและยื่นส่งให้กับเธอ

“บันทึกของพ่อ” นาเดียร์เปรยออกมา

“เปิดอ่านข้างในสิ” นาเดียร์พยักหน้า ไม่ได้ถามว่าเขามีมันได้ไง โดยที่เธอไม่เคยเห็นมันมาก่อนเลย เธอเริ่มเปิดอ่านตั้งแต่หน้าแรก วันที่แรกคือเมื่อยี่สิบปี วันที่เธอเกิด วันนั้นเป็นวันเกิดของเธอ พ่อเขียน

บรรยายความรู้สึกที่ได้เห็นเธอในครั้งแรก คำทักทายแรกที่พ่อทักทายเธอ

เรื่องที่ผมกลัวแต่ไม่เคยท้อ หากลูกสาวคนเดียวของผม เธอจะมีภาวะเสี่ยงตามกรรมพันธุ์ที่กล่อมเนื้อหัวใจจะผิดปกติ

“กล่อมเนื้อหัวใจผิดปกติ!!!” นาเดียร์ย้ำประโยคนั้นออกมาสายตามองที่ตำเขียน ที่เขาพยักหน้ายืนยันอย่างไม่ต้องถามซ้ำว่าเธอต้องการความมั่นใจว่าสิ่งที่เข้าใจมันใช่หรือไม่

“เรื่องนี้ถูกปิดไว้ สาเหตุของการดำรงชีวิตของเธอที่ต้องแตกต่างออกไปจากบุคคลทั่วไป” นาเดียร์ดวงตาร้อนมาทันที พ่อที่แสนประเสริฐ ไหนจะมีคนที่ไม่เกี่ยวข้องทางสายเลือดและรู้จักกันเพียงไม่นาน กลับเห็นชีวิตของเธอมີค่ามาก มากกว่าชีวิตของพวกเขาเองด้วยซ้ำ

“ฉันรู้เพียงว่า แม่เสียเพราะโรคนี้” ตำเขียนเบิกตากว้างขึ้น เขาไม่ชอบคำพูดแบบนั้นของเธอเลย ทั้งๆที่ตัวเองก็กำลังจะเป็นหมอ เรื่องเกิดแก่เจ็บตายของมนุษย์เกิดขึ้นได้ทุกขณะและต่อไปเขาจะต้องเจอกับเรื่องนี้อย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่ต้องไม่ใช่กับเธอ

“ไม่ ไม่ อย่าพูดแบบนั้นสู่ถึง เธอไม่เป็นอะไร ภาวะเสี่ยง เธออยู่ในภาวะเสี่ยงแน่นอนว่าถึงแม้จะตรวจเจอว่ากล่อมเนื้อหัวใจของเธอไม่ปกติ แต่การเสี่ยงดูที่ถูกต้องหลีกเลี่ยงทุกอย่างที่จะเป็นสาเหตุให้อาการนั้นกำเริบเกิดขึ้น ร่างกายของเธอถือว่าแข็งแรงมาก”

“แบบนี้เองสินะ...ขอบคุณนะคะตำเขียน ฉันไม่รู้จะตอบแทนสิ่งที่ดีทำเพื่อฉันได้อย่างไรกัน” ความจริงที่พึงรู้ กลับทำให้นาเดียร์เยือก
รุ่งอรุณทัย

镜幻情人

เย็นมากขึ้นตรงข้ามกับต้าเซียนที่เขาดูจะร้อนรนในแบบที่เขาไม่เคยเป็นมาก่อน แต่เมื่อเขาเรียนรู้ได้ว่าเธอเข้มแข็งกว่าที่เขาคิดไว้ จึงทำให้เขากลับมาใจเย็นได้อีกครั้ง

“แค่มีสติและรับกับความจริงให้ได้ รู้มัยว่าการรับความจริงเรื่องนี้ของσύถึง ทำได้ดีกว่าที่ฉันคาดไว้ ฉันวางใจเรื่องนี้ได้มาก เพราะวิถีชีวิตของเธอต่อจากนี้ไป เธอจะรู้ว่าควรปฏิบัติตนอย่างไร” นาเดียร์หลบตา จริงอยู่ที่เธอรับเรื่องของตัวเองได้เป็นอย่างดี แต่เพราะเรื่องนี้มีมันกลายเป็นเรื่องเล็กสำหรับเธอไปแล้ว ถ้าเทียบกับเรื่องที่ต้องจากต้าเซียนไปอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า เรื่องนี้ต่างหากเล่าที่เธอยังทำใจยอมรับมันไม่ได้ แต่เธอจะร้องไห้ฟูมฟายได้อย่างไรกัน

“พี่กำลังจะบอกฉันว่าชีวิตต่อไปของฉันจะไม่มีพี่ใช่ไหม ต้าเซียน” หยดน้ำตาไหลลงบนต้นขาของเธอทันที หยดแล้วหยดเล่า....

“แค่ แค่ แคบอกมา พี่จะทำทุกอย่างตามความต้องการของσύถึง” นาเดียร์เงยหน้าขึ้นเพื่อมองเขา เธอซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก แต่ไม่ได้เธอเห็นแต่ความต้องการของตัวเองไม่ได้ เขาจะเดือดร้อนอย่างมาก

“พี่...อีกหนึ่งเดือน ฉันตัดสินใจที่จะย้ายไปอยู่กับคุณปู่แล้ว”

“หนึ่งเดือน!” นาเดียร์พยักหน้าและบอกรายละเอียดที่คุยกับใบร้อลให้เขารู้ ซึ่งเขาก็รับฟังอย่างเงียบ ๆ

“ต้าเซียน เอ่อ พี่รอฉันได้มัย?”

“ได้สิ” ต้าเขียนตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่น พร้อมรอยยิ้มที่ไม่เคยมากมายมาก่อน

“อีกเรื่องค่ะ”

?

“คือว่าฉันไม่เรียนต่อแพทย์” เขาคิ้วขมวดเข้าหากันทันที ซึ่งเขาไม่เข้าใจ

“บอกเหตุผลได้มั๊ย?” นาเดียร์แค้มและสายหน้า เธอขอเก็บเหตุผลเรื่องนี้ไว้กับตัวเองเพราะว่า สายแพทย์ใช้เวลาการเรียนนานเกินไป

镜幻情人

MY BROTHER

八

สามปีต่อมา

“ว้าววว...เทพบุตรสุดหล่อของเธอมารับแล้ว สู่ยถึง”

“เสี่ยวอิง นี่!บอกก็ครั้งแล้วว่าไม่ใช่ ไม่ใช่” นาเดียร์ดีแซนเพื่อนสาวเบาๆ ในขณะที่ไบรอัลกำลังเดินมาทางนี้

“ผมมารับครับ” นาเดียร์พยักหน้าให้กับไบรอัล และหันไปทำตาตุ๋น เสี่ยวอิงที่แอบล้อเลียนเธอ

“ฉันกลับแล้วนะ” นาเดียร์กล่าวลาเพื่อน และเดินเคียงข้างไปกับไบรอัล เสี่ยวอิงมองตามคิ้วขมวดเข้าหากันอย่างไม่เข้าใจ ทำไมภาพตรงหน้าเธอถึงรู้สึกว่ามันไม่ใช่ ทั้งๆที่ไบรอัลไม่ด้อยเลย รูปร่างหน้าตาที่ทำให้สาว ๆ เหลียวหลังมองอย่างไม่ต้องลังเล ไหนจะหน้าที่

การงานความรู้ความสามารถเหมาะสมกับเพื่อนสาวลูกครึ่งคนนี้ของ
เธอทุกอย่าง